

interkom

ČS FANDOM

informační
servis
fandomu
3/2005

Trpaslicon 2005

18. 3. – 20. 3. 2005, ZŠ Chodov, Praha
Nachystali nám uzenáče, ale my večereli doma.

Předehra: Parta zavilých nadšenců uspořádala v zapadlém koutě Prahy již třetí Trpaslicon, zaměřený na britské sci-fi i nesci-fi seriály a hlavně na Červeného trpaslíka. Organizátoři, bez výjimky fanoušci Trpaslíka, měli všechno pevně pod palcem; za všechny jmenujme Kohyho, Rimmera, Rimsáka s oběma sličnými dcerami, Hadatiho, Rajče a další. Obětavě se snažili učinit tento příjemný víkend ještě příjemnějším.

Program byl rozdělen do čtyř místností – Hlavní sál, kde probíhala všehochoť přednášek; Červený trpaslík, kde se promítalo a debatovalo hlavně o tomto kultu; Britcom plus!, kde byly po celý víkend k vidění známé i méně známé britské seriály jako Haló, haló!, Černá zmije, Monty Pythonův létající cirkus, Hale & Pace a jiné. Kousek stranou byla herna, kde se dala nalézt opravdu různorodá zábava – šachy, trpaslíkovské Dostihy a sázky, žolíky, Munchkini, Dance Dance Revolution, hod šipkami na prsatou rosničku, soutěž v pojídání pálivých toustů, a tak podobně...

U prezence byla k máni trička s různými hláškami (*Better smeg than dead; Neměl jsem nic a všechno jsem zahodil; Je mi 18, ačkoli mě IQ je nižší; Ještě o chlup hezčí, tak mě zakáží* – Richard Klíčnik nenápadně naznačoval, že bychom se mu na tohle měli složit; sami organizátoři nosili *Jenom sympatíci umírají mladí*), dále knížky, zápalky s Červeným trpaslíkem a nalepovací Háčka na čelo (takže to na conu vypadalo jako na hologram party).

Trpaslicon měl ve škole zmluvené první patro (druhé ještě nebylo dekontaminované), a také ho pořádně využil – každá volná plocha byla polepena hláškami z Červeného trpaslíka (tedy ne každá, jen ta, kde ještě nebyly plakáty Festivalu Fantazie). Nebohé pánské účastníky vítal na záchodě nápis „A nyní – 2 hodiny BK“, na dveřích od kabelek něco jako „Tvá klobása už pokrývá 7/8 povrchu planety“ a na dámských „Nepropanejte panice. To je můj penis a dostal se na svobodu.“ Místnost určená ke spaní nesla název „Paluba pro milostné hrátky“ (což je ostatně víceméně synonymum).

V pátek to všechno začalo.

Tři... čtyři...

F: V pátek jsem bohužel na Trpasliconu nebyl, takže vám ho popíše Lenka.

L: Ano, Fladík opravdu vypadal nemocně, tak jsem se do doupěte neřestí – eh, chci říci do té miloučké školy, co ji mám čtyři minuty od domova, vypravila sama. Slavnostní zahájení v sedm hodin večer bylo neokázalé, ale milé – organizátoři si připravili sestřih z krásných trpaslíkovských scének a méně krásný proslov dvou hlavních pořadatelských zjevů, který byl zjevně nepřipravený. Bylo nám samozřejmě všem strašně moc líto, že jsme do jednoho prošvihli Chrise Barrieho (opravdický Rimmer), který tam byl už od tří, ale letělo mu letadlo, takže se nemohl zdržet.

Poté následovalo to, na co jsme se škodolibě těšili a co jsme netrpělivě očekávali po mnoho týdnů. Ano, nastoupil Vašek Pravda. A měl mluvit o Kouli, čili o chotěbořské Barvy Měnicí Kouřící Kulaté Věci (dále jen BMKKV). Souběžně s tím probíhala přednáška Františky Vrbenské, což vysvětluje, proč měl Vašek poměrně málo posluchačů a to povětšinou z Řádu BMKKV, kteří ještě nebyli rozhodnutí, **Pokračování na str. 7**

OBSAH

Trpaslicon 2005	1	Fanoušek Fan	16
Čtenářův průvodce po Interkomu	2	Časem s vědou: Z milníků poznávání –	
Hvězdný bulvár	3	astro-fyzikální březem	17
Výstup Závěše z Frankensteinů ...	6	DOGMA	18
Strážci – Watchmen	8	Frederik Pohl: Anály Heechee	18
Miniknihomorna	8	Turecký SF film	18
Nadžena Xena	9	Výsledky prvního kola Akademie SF	19
SFF TOP 15	12	Parcon 2005	20
Dvojka ligy do třetice	13	Festival fantazie 2005	20
Temnota, do které Harry nedovídi	15	ErotiCon	20
Pekelná jízda	16	Fantázia 33	20

Nominace Akademie SF

Čtenářův průvodce po Interkomu

K obsahu

Tento Interkom je předznamenán třemi významnými událostmi, blíží se nám Jarní porada ČS fandumu, Akademie SFFH a v NTM bude otevřena velká výstava díla H. R. Giger. Na jejím zahájení 13. dubna by měl být přítomen i mistr. Více se o něm dovíte na stránkách poslední Fantázie. Kupte si ji a třeba vám ji podepíše.

K poradě přinášíme Pagiho pozvánku, nominace na Ludvíka a Mloka (jak je stačila před svou nemocí sesbírat J. Vorlová, uzdrav se nám brzy, Jiříno) a jako připomenutí atmosféry a na odstrašení nováčků :) i něco brněnského filku (viz str. 16).

Vážení a milí,

Jarní porada Fandumu se blíží rychlostí 1 den za 24 hodin (o víkendech 24 hodin za 1 den), takže vysílám pravidelné volání po vašich námětech k projednání. Samozřejmě tu bude typické jarní hlasování o Mlocích a Ludvicích, informace o CKČ, Parconu, zprávy o činnosti Rady a klubů. Na konci odpoledního programu bych rád udělal workshop o literárních soutěžích.

Vaše náměty pošlejte rovnou na můj domácí mail pagi@pagiserver.cz

Stejně tak na moji adresu pošlete žádosti o příspěvek na náklady spojené s Poradou (pro nevýdělečné delegáty SFK), jak jsme si to odhlasovali na podzim.

A na závěr už jen připomenutí pro obzvlášť zapomětlivé:

Jarní porada se koná ve dnech 15-17/4, s jednacím dnem sobota 16/4 od 9:09, v Pohodě v Březové nad Svitavou (ze stejných důvodů jako minule a předminule prosim o to, abyste mi za jednotlivé kluby poslali informaci, kolik lidí odkdy dokdy v Pohodě budete, ať se Franta Monhart může připravit, od odchodu Petra zůstal na většinu prací sám...)

za Radu Pagi

Mlok – nominace

Navrhuje Jiřína, nominuje Pavla Mikuláštika za jeho dlouholetou práci pro Fandom i fandum, v Radě Fandumu i mimo ni, za všechny ty Dracony, které spoluorganizoval.

SFK BC nominuje Františku Urbenskou za obětavou práci pro SF a fandum, za popularizaci žánru, za přednášky, články a knížky.

Navrhují společně zástupci klubů Hepterida, KLF, Plutonium, Radegast, nominují Standu Komárka za překlady Sapkowského

Navrhuje Martin Koutný, nominuje Vladu Říšu k 15. ročníku Ikarie.

Ludvík – nominace

SFK BC nominuje Nalima Lidochadze za přínos v obecné conanologii a její prezentaci na Fénixconu (s přihlédnutím k tomu, že cenu by si zasloužil již několik let, jak nám dokázal na řadě Draconů, LastMinuteConů a Fénixconů).

Parcon 2005

To je další v životě fandumu významná akce, která se blíží, viz strana 20. Ačkoli jsem nebyl pro to, aby se Parcon v posledních osmi letech konal již po čtvrté v Chotěboři, i jiné SFK by měly dostat šanci ukázat, co umí, ostatní možní pořadatelé buď neměli dost sebedůvěry, nebo důvěry, a tak se zase sejdeme v hájemství SFK Avalon.

Nic (jak mi řekl nejvyšší Organizátor) ale nebrání pořadatelům budoucích Parconů, aby si již na letošním nevyzkoušeli své programy, neokoukli to dobré z know-how místních a vůbec, abychom si i v Chotěboři neudělali con podle našich představ a přání. Na vás všechny se na Parconu 2005 těší

Zdeněk Rampas

interkom

INFORMAČNÍ SERVIS ČESKOSLOVENSKÉHO FANDOMU

číslo 3/2005 (218)

Adresa redakce:

INTERKOM

Letecká 6, 161 00 Praha 6, ČR

tel.: +420 233 312 003

v prac. době +420 224 239 645

fax: +420 233 313 093

e-mail: ram@apro.cz

<http://ikarie.cz/interkom>

<http://interkom.scifi.cz>

Šéfredaktor:

Zdeněk Rampas, MCL

Redakční kruh:

Richard Klíčnik a Jan Macháček
S korekturami pomohl Jan Vaněk jr.
a Michaela

Autoři tohoto čísla:

Ivan Al'akša, Filip Gotfrid, Ondrej Herec, František Houdek, Richard Klíčnik, Leonard Medek, Marvin, Egon Nicky, Pagi, Roman Paulík, Richard Podaný, Václav Pravda, Zdeněk Rampas, Stanislav Švachouček, Jan Vaněk jr., Franta „Flad“ Vlasák, Lenka „Cellindra“ Weingartová

Sponzoři tohoto čísla

Jirka Doležal

Vychází nepravidelně.

Uzávěrka tohoto čísla

byla dne 6.12.2005

ISSN 1212-9089

Všechny články a recenze

© INTERKOM

Hvězdný bulvár

Odposlechnuto

Instalace tiskárny nemohla být dokončena, nainstalujte si vyšší verzi Internet Exploreru a opakujte instalaci.

Hláška při pokusu připojit Netopejrovi HP tiskárnu

ČS fandom umírá ... jedině, co dělá, je CKČ, Akademie SFFH a vydávání Interkomu. **Organizátor na Lopuchu**

Vysvětlivky: ● Praha (nepodepsané ZR), ■ Brno, ▲ jinde

■ **21. ledna** jsem zorganizoval návštěvu klasiky v rámci Projektu 100, ovšem ve stejný den mě definitivně sklátilo nachlazení, takže jsem se omluvil a Moderní dobu s Chaplinem tak viděli ostatní dostavivší se. **Marvin**

● **3. února** Lucas nafasoval pro svůj klub příspěvky pro soutěž Tritonu, aby nehodnotili jen Pražáci a ženské k tomu.

● **6. února** v redakci Interkomu s Fladem a Cellindrou kompletujeme Orientační seznam Akademie a dokončujeme IK 1-2/2005. Snad za to mohlo Veltlínské zelené ročník 2003, že na třetí bod programu, totiž na zařídování nových přírůstků do sbírky fanzinů, se už nedostalo.

● **7. února** náladu v RUR předznamenal depresivní Honza Macháček, který dostal 736. výstrahu, že by měl dokončit doktorskou práci. Pak přišly Tiri a Jana Šturmová, nafasovaly nové romány ze soutěže Trifid a odevzdaly posudky na doposud přečtené romány, ale asi i s příspěvím počasí nebo celkové únavy jsem si ten večer nijak neužíval...

Elektrická tsunami

● Ani **8. února** ráno nezačalo nejlépe, v jednu chvíli začalo ve všech LCD monitorech v kanceláři rachotit jako v mikrovlnce při výrobě popcornu, jen každé puknutí znělo skoro jako výstřel, nejdřív jsem pomyslel na nějaký obzvlášť zdařilý internetový žertík, ale když jsem zjistil, že bouchá i monitor vypnutého počítače za mémi zády a z mřížek vestavěných reproduktorů se valí docela hustý dým, došlo mi, že půjde o poruchu povýtce hardwarově-elektrické povahy, nějaký proudový náraz zlikvidoval všechna od sítě zcela neodpojená zařízení. Po zbytek dne jsem to dával do pořádku a docela mě to znechutilo, že se mi pak ani moc nechtělo na vernisáž výstavy Vynálezy Julese Vernea v chodbě Klementina.

Když jsme tam ale s Michaelou dorazili, vše se v dobré obrátilo. Přišel Honza Kantůrek, všichni jsme byli rádi, že už je mu lépe a je pochůzný. Pak jsem uviděl Jarka Mosteckého, an se baví s Tomem Němcem. Jarek přijel obětavě z Olomouce jako předseda SAFu, tedy spolupořadatelské organizace.

Dále se přišli podívat Franta Novotný, Pagi s Evou, zahlédl jsem J. Jirana, an se baví s Fialou z MF, tomu jsem poděkoval za knihy pro SFF v Liverpoolu. Drobné pozdvižení způsoboval Silver a jeho děti, které se vydrželi docela dlouho nepoštuchovat. Dále se objevil Vlasta Talaš, Slávek Švachouček s manželkou a řada mně neznámých ctitelů J. Vernea a jeho díla.

Program zahájili Pavel Weigel a ředitel Národní knihovny, pak o Vernovi a jeho vynálezech držel řeč Ondřej Neff.

JVjr. vylslechl všechny proslovy, ale když M. Matoušek zahrál minimalistickou kantátu na lodní šroub kpt. Nema, požádal mě o Respekt, který jsem včera zapomněl vzít do RUR :-)

U občerstvení se otáčela Petra Trísková, zjevně se nechala zlákat RK, příště již si na něj dá pozor :-)

Honza Kantůrek se nám pochlubil, že si pořídil úžasný nový klobouk, že mu ho bude závidět i Jarek Reček, že je ale hnědé barvy, takže k němu nemá oblek a tak musí již jít, aby si naň vydělal. My ostatní jsme ještě zůstali a s Honzou Vaňkem jr., RIP a Jiřinou Vorlovou tlachali o všem možném.

Při odchodu jsem si povšiml, že si famózní klobouk opatřil i ON, jistě nejen z marnivosti, při deseti pod nulou by mu snadno mohl namrznout jeho pracovní nástroj, nazývaný též myslivna.

Akademický čtvrtek 10. února

Docela jsem se už těšil do Krakatitu, obrazce na mém náhradním monitoru mi připomínají tamní kouřem rozostřené siluety. Připadal jsem si jak Ježíšek, Pagimu jsem nesl recenzní výtisk Simaka: Zvláštní mise (a dostal od něho pro SFF v Liverpoolu Pražskou odysseu) a pro ostatní jsem měl Interkomu a první kolo Akademie SF.

Ještě v příměří mi svou ochotou udělal radost Máša, když nám v tom ruchu rozměnil, aby mi Martin Šust mohl zaplatit za IK. Mimochodem Martin byl perfektně oháknut s pečlivostí, kterou v dnešní době i skutečný gentleman věnuje svému odění snad jen u příležitosti souboje či pozvání ke královně. Snad za to mohla jeho průvodkyně skromně se držící stranou.

Asi bych strávil velmi příjemnou hodinku s Kryštofem Kudláčem, Pavlem Weiglem, Dárečkem, Jolanou či Dášou a Honzou Krásnými, kdybych Orientační seznamy neukázal Tomu Jirkovskému a Ondřeji Jirešovi, kteří k nim náhle měli spoustu poznámek.

Zvláště připomínka Ondřeje Jireše, že ze seznamu teoretických prací zmizel jeho doslov k Jizvě, mi připadla značně nepřípadná. Je sice pravda, že titul vypadal následkem mé nepozornosti při kopírování, na druhou stranu, kdyby byl Akademií oceněn, asi bychom sošku museli předat autorovi Miévillova interview pro levičácký webový časopis *Fantasy and revolution* (pubs.socialistreviewindex.org.uk/isj88/newsinger.htm), jehož špatný překlad tvoří podstatnou část doslovu. Nemám nic proti práci s prameny, když jsou tyto uvedeny, v této podobě má ale zmíněný doslov velmi blízko k plagiátu. Ondřej by mi tedy jako nevědomé ruce prozřetelnosti, která jej chtěla chránit před následky mladistvé nerozvážnosti, měl spíše poděkovat.

Takový večer jednoho opravdu povzbudí v touze táhnout akademickou káru dál. Najměte si, panáčkové, agenturu nezaujatých a dobře placených oufaďů, jistě oceníte objektivitu danou už tím, že vás nebude nikdo znát, tedy ani brát ohledy na vaši finanční situaci (mimochodem v posledních dvou letech přispěli na provoz Akademie jen Triton a Leonardo), ale počítejte s tím, že vás jeden ročník přijde nejméně na tolik, kolik utratila Akademie od svého vzniku před deseti roky.

K metru jsem se vracel s Fladem a Cellindrou, kteří mi v neděli večer pomáhali na poslední chvíli seznamy kompletovat. Ani jim část debaty, které byli bezděčnými svědky, zbytek dne

příliš neprojasnila. Lenka vyjádřila své podivení nad projevy nedospělosti ve fandomu, kterých byla právě svědkem. V tom jsem s ní musel souhlasit, na druhé straně jsem ale dodal, že skutečně dospělí lidé by si nikdy nevydělávali na živobytí tak nejistým a nebezpečným způsobem, jako je vydávání SF, takže si nemáme nač stěžovat. (Navíc sociobiologie říká, že samo polidštění člověka bylo zařízeno jistou mírou neotenie, ponecháním si některých dětských rysů do dospělosti :-). Obvykle, když mi někdo pokazí den, pomáhá mi vědomí, že jsme na tom nejspíše podobně, dnes jsem z toho rozhodně radost neměl.

● **11. února** mi volal Egon a děkoval za tip na podnik, kde by se mohly pořádat veřejné schůzky KJV. Asi se mu u Vysmátého zajíce hodně líbilo, když cítil potřebu poděkovat za takovou srozumitelnost a zároveň maličkost. Co tam uspořádat i SSSR?

Odpoledne jsem pomáhal Netopejrovi nainstalovat novou tiskárnu, veselá epizodka zmíněná v Odposlechnuto, byla jen jednou z mnoha.

■ **11. února** vypukl menší PreMizercon, v Domě pánů z Lipé otevřeli Whisky shop a od mé návštěvy ve středu (díky zprávě od bdělé hlídky webu Irish whiskey) se tato zvěst šířila a rostla koncentrace fanů v obchodě, což vyvrcholilo právě v pátek (hodně tomu pomohla tehdy probíhající ochutnávka zdarma), kdy Závíš nedokázal odtud odejít, aniž by zakoupil legendární Bladnoch.

■ **12. února** byl pak den, kdy pořádal Závíš další z legendárních Mizerconů, spolupořadatelem a spoluoslavencem byl Pavel Mikuláščík. Letos se pořadatel podařilo zajistit obzvláště mizerné počasí, hodné názvu conu. Společné dary představovaly zcela nečekané dvě single malt skotské: Tomintoul, Glengoyne.

Spolu s dalšími akvizicemi tak způsobily, že standardní blended whisky jako Grant's se na baru ocitly v roli opomíjených popelek. Nějak se ten koníček utrl z řetězu. Jídlo se nám tentokrát nějak povedlo udržet pod kontrolou (i když např. já kvůli dodání ještě teplé šunky z alternativní akce dorazil s hodinovým zpožděním), takže žádné hory nezbyly. Pochopitelně v průběhu večera došlo na všechny tradiční atrakce, počínaje pinkáním balonků a pouštěním maďarského disca konče. Lze konstatovat, že se tato akce za ta léta svou společenskou prestiží stala pro brněnský fandom tím, čím je pro Vídeň ples v opeře. **Marvin**

● **13. února** se u Peti Pavelka pořádala antivalentinská párty. Vedle tradičních SF návštěvníků, Pagiho a Evy např. se po čase ukázali Bedřich s Karolínou, Jolana, Martinka Schusterová, proti svému slibu chyběl Richard Klíčník, objevili se ani ne již za týden Talašovi a jako poslední dorazila Martička s přítelem, ale téma večera dodržela asi nejlépe, upekla dort ve tvaru zlomeného srdce. Mezi spoustou kulinářských specialit pak ještě vynikly malé nakládané chobotničky (jen asi s třicetimetrovými chapadílky), byly výborné a jako jednohubka mezi olivou a sýrem ještě lepší.

● **14. února** jsme se, my tři nejodvážnější, Já, JVjr a Jana Šturmová, přes Filipovo varování, že místo něho bude v obchodě Jirka Pavlovský, odvážili do RUR. Jaké bylo naše překvapení, když jsme za pultem našli Libuši a Falku (tu jsem ale hned nepoznal, měla totiž až ke krku zapnutý kabát). Jak nám děvčata prozradila, ani drsníci z Rigor Mortis nejsou imunní vůči chřipce.

● **17. února** v Krakatitu asi následkem nějakého kdesi ve městě řádicího LARPU celkem klidno, docela jsme se i slyšeli, když jsme si s Kryštofem Kudláčem povídali o Akademii a reakcích autorů na kritiku či redaktorské pokusy vylepšit jejich veledíla.

Pak dorazil Tom Němec s autorskými výtisky Tváří budoucnosti, Kryštofovi připadala kniha tlustá, shodli jsme se, že není objemnější než PunkFiction, ale že je trochu přenošená, aby ne, když jsem ji lektoroval o prázdninách roku 2003. Tomovi Jirkovskému už nešla akademická pára z uší, za týden trochu vychladl, ale moc jsme toho spolu nenamluvili :-)

● **18. února** jsem zjistil, že mám před polednem domluvenou schůzku s LAW a dalšími třemi mladými muži od filmu, asi tedy vynechám svatbu Vlasty a Michelle.

Kavárnu „14“ v Opatovické jsem našel hned na druhý pokus, ale Longin nikde. Naštěstí jsme se všichni poznali i bez svolavatele schůzky a když Longin s devadesátiminutovým zpožděním dorazil (byl u nějaké přespolní punkové kapely, tak chudé, že neměli ani telefon a jeho byl vybitý :-), většina přítomných měla dojem, že jsme se dohodli na projektu ohledně zfilmování zatím neurčeného počtu českých SF povídek. Mně sice připadalo, že jeden chce něco jako „Zóna soumraku“, další příběhy s filosofickým poselstvím či alespoň podtextem a třetí uvažuje o průřezovém seriálu mapujícím skrze povídky napsané v různých desetiletích myšlení a problémy druhé poloviny minulého století. Ale kdo jsem já, abych posuzoval takto široce pojatý čtenářský konsensus.

Večer jsme s Michaelou navštívili výstavu „Obrazy moci a moc obrazů“, jde o výbornou sbírku bolševických plakátů doplněnou komentáři a najdete ji v galerii U křížovníků hned u Karlova mostu a lze si v ní prohlédnout i základy mostu Juditina. Galerie je majetkem církevního řádu, to nejspíš vysvětluje poměrně jednoduché vysvětlování vzniku a úspěšnosti totalitních režimů jako následek odklonu od boha. Řekl bych, že to nebude tak jednoduché, vždyť třeba v Evropě po druhé světové válce tak důkladně potřeňný fašismus úspěšně dodnes přežívá v mnoha arabských zemích.

● **19. února** jsem se po obědě zaskočil na pár hodin podívat na Pragocon. Fořtíkovy pohledné výběřčí ze mě nicméně vyrazily vstupné na celý con, vzhledem k tomu, že jsem navštívil jen jednu přednášku, vyšla mě podstatně draž než jeden příslovečný pořad na běžném festivalu fantasmie :-)

Nicméně i mimo přednáškové sály se bylo na co podívat, ženský a dívčí prvek se na podobných conech prosazuje stále více a nevěřili byste, na jaké kreace se dají přejít mamčiny svatební šaty. A setkání s Tomem Štípským (u stánku Walesu), s Islingtonem, Václavem Kubou a jeho dívkou, Tíri, Jirkou Doležalem, Radimem Kastelánem, JVjr., Ivanem Kmínkem, Milanem Pavlíčkem a dalšími za to vstupné jistě stálo, zvláště když se mi podařilo z Vaška Fořtíka dostat předplatné IK.

Na zpáteční cestě jsem ještě potkal Ondřeje Herce (měl ale přednášku až někdy v noci, raději si ji časem přečtu v IK) a s Kóšim, vrátil se z nějaké TV soutěže Jeden proti stu či tak nějak, ale na rozdíl od Milionáře moc neuspěl...

Co jsem pak ještě dodatečně zaslechl, zážitkem bylo promítání tureckého SF filmu, viz článek Slávka Švachoučka.

■ **19. února** zorganizoval Pavel Mikuláščík návštěvu dne otevřených dveří v Arboretu Řícmanice. Protože mezitím napadla spousta sněhu, byl výlet zároveň určen k realizaci našeho zámeru postavit několik nestandardních sněhuláků inspirovaných comicsem Calvin a Hobbes. Hned po výstupu z vlaku v Babicích jsme nijak nedbali toho, že většina turistů po několika krocích odbočila z naší cesty jinam, takže jsme tradičně zabloudili. Dále jsme se ubírali po značené, leč zcela neprošlapané turistické stezce, až jsme nakonec po lадném oblouku dorazili k arboretu. Zde se našťestí nacházelo avizované občerstvení včetně buřtů, kančího guláše a svařáku. Po občerstvení jsme si jako skutečně početná skupina (závratných 14 účastníků) vyžádali průvodce s odborným výkladem a po prohlídce jsme pak v areálu zbudovali několik stylových sněhuláků, včetně variace na známé sněžné žraloky. Návrat do Bílovic se obešel bez bloudění, cestou byla ještě zbudována sněhová šipka a havarovaný létající talíř (kolorováno modrým potravinářským barvivem). Z následků nezřízeného holdování turistice se pak většina vzpamatovávala ještě dlouho. **Marvin**

● **21. února** v RUR Tiri vyprávěla, že si na pragoconské přednášce Václava Semeráda o netradičních vlastnostech vody a rozžhaveného železa, v čase věnovaném ukázkám, sáhla na rozpalený pohrabáč. Je to odvážné děvče, uvážíme-li, že prozradila, že loni v porotě Trífida hodnotila příspěvek autora s pohrabáčem. Možná ale, že se to proláklo až po demonstraci :-)

● **22. února** jsme se po nemožně dlouhé přestávce sešli na veřejné schůzce KJV. Egon s Richardem Klíčnickem prozkoumali podnik u Vysmátého zajíce a uznali jej za hodný naší přítomnosti. Program začaly volby KJV, nejprve se tuším zvolil Egon a později nepřítomný Honza Kantůrek. Egon nám během voleb odhalil něco z přísné klubové hierarchie. Věděli jste například, že Vlád' a Kejval je nejmladší z nejstarších a Richard Klíčník nejstarší z nejmladších?

Přednáška Martina Corna byla skutečně na úrovni. Protože se v místnosti s golemem a obrazy Rudolfa II. nedalo promítat, rozdál Martin všem účastníkům miniaturní skripta, která dostatečně ilustrovala jeho slova a do nichž jsme si hned mohli dopisovat své poznámky, případně dotazy pro besedu, která následovala. Martin přiznal, že je tankoholik, ale věnoval se poctivě všem složkám pozemního boje budoucnosti (tedy pokud jednou z válčících stran budou USA, boje naostřenými motykami, jak budou i v tomto století válčit chudí, pominul).

Ceny snad ušly, dostali jsme za ně kvalitu, jen bavoráka si tam snad raději nedávejte, stál mě jako jinde večere.

■ **22. února** se v klubu po dlouhé době diskutovalo o sci-fi, tedy spíše o fandomu. Impulsem k tomu byl původně záměr nominovat Nalima na Ludvíka, nakonec došlo i na téma, jak se kdo dostal do fandomu a proč hned neutekl. Bude snaha tuto část zaznamenat písemně (domácí úkol pro každého). **Marvin**

● **24. února** jsem zašel do Krakatitu v naději, že tam odchyťm K. K. Kudláče, a osud mi přál, umluvil jsem ho, aby mi napsal doslov ke knize Honzy Poláčka.

● **25. února** začaly v Březové scifistické oslavy Vítězného února. Do paralelního světa, kde se něco takového ještě děje, jsem letos nejel, mám jen jedno játra a ledviny, ale vyslal jsem své

ho druhorozeného... Doufám, že mu Peťo Pavelko a Jolana budou dobrou náhradní rodinou...

■ **26. února** byla na poslední chvíli (repríza bude od dubna v Praze) navštívena výstava Vídeňská secese a moderna, zaměřená na uměleckořemeslné exponáty, jako jsou šperky, sklo, látky či nábytek. U některých nápojových souprav by nikdo neuhádal, že vznikly před sto lety, šperky tak nadčasově nepůsobily, ale byly nádherné. Zvláštní kapitolu tvořily svérázné dřevěné hračky, složené převážně ze soustružených geometrických dílů. Dojmy jsme si šli utřítit znovu do muzea, respektive do Air café v jeho prostorách. Osvěžení koktejly jsme ještě chvíli procházeli střed města, než jsme se rozešli domů.

■ **28. února** bylo pondělí, tak jsme zašli překvapivě do kina na film Řada nešťastných příhod. Výtvarně pěkně stylizované, ale epizodické a spíše pro děti. **Marvin**

● **28. února** mi do RUR volala Jiřina Vorlová, stále je nemocná, že nemůže dohlížet na distribuci CKČ. To jsme ještě netušili, že se jí choroba protáhne a budeme to muset vzít za ní.

● **3. března** jsem zaskočil do Krakatitu jen na chvíli, bych vyvedl od opozdilců formuláře Akademie.

● **4. března** jsem byl upozorněn na kuriózní diskusní fórum Festival fantázie na Lopuchu. Kdosi s nickem Organizátor tam vynášel podrobnosti z práve probíhajících uzavírání smlouvy na pronájem značky Parcon. Možná by to chtělo zažádat o vrácení školného v oboru obchodní etika.

Abych přišel na jiné myšlenky a přestal myslet na věci, které obvykle nacházíme pod lopuchem, zaskočil jsem odpoledne do Krakatitu. Vlasta s Michelle tam pořádali slavnostní ochutnávku pěti druhů cideru (fermentovaného jablečného moštu), který dovezli odkudsi z Británie. Sešla se tam skutečně vybraná společnost: Patricij se svou drahou polovičkou, Peťo Pavelko, Honza Poláček, Máša, Silver a několik novinářů.

Posadil jsem se s Honzou a Tomášem Kropáčkem, šermířem, malířem a vůbec všeumělem a za postupného ochutnávání všech pěti druhů cideru jsme si povídali o formativních filmech našeho mládí, jako byla Rudá kápě, Brancalionova armáda či Bergmanův Rytíř a smrt (Sedmá pečeť).

● **7. března** nám v RUR Filip, který o sobě občas mluví jako o nervákovi, předvedl, že na tom něco bude. Když mu nějaký idiot poslal do telefonu fax s pětiminutovým opakováním, vydržel to asi třikrát a pak vyletěl jak čert ze škatulky.

■ **7. března** opět pondělí a opět kino – Hledání Země Nezemě. Poněkud melodramatický příběh, inspirovaný životem autora divadelní hry Petr Pan. **Marvin**

● **8. března** se náhodou v Krakatitu sešlo mé posezení s Ivanem Kmínkem, Evou Hauserovou (spěchala někam slavit MDŽ, takže pobyla jen tak na dva cidery) a Honzou Vaňkem jr., který líčil, jak zastupoval veřejnost na schůzi/shromáždění, kde Patočka likvidoval literární listy, se setkáním Jity Splitkové a jejích přátel z byvší Vědecké sekce Neviditelného psa, ze kterého byla podle svého velmi věrohodného vyprávění vyprovazena opravdu nechutným způsobem.

● **9. března** mám opravdu rušno, ráno se dostavil se svou diplomkou Richard Klíčník, toho u mě ještě zastihl Richard Podaný, o kterém se v ní také dost píše. RIP se stavil pro formuláře

Výstup Závěš z Frankensteinu na Dvoustovku

Nebudeme se zde zabývat začátky výstupu. Jsou zahaleny mlhou věků, pouze je známo, že na počátku bylo slovo, a to slovo bylo „VAT 69“. Dále připomeňme pouze velký milník uprostřed cesty – Johnnie Walker Blue Label, šedesátiletá skotská za téměř pětícífernou cenu, kterou ochutnal Závěš jen díky daru od Šedého vlka z Černé planety. Některé z kroků byly jen malými krůčky – minilahvičky dobrých značek nebo jediný panák kvalitního pití v baru, jiné velkými skoky – dary na narozeninových párty. Až nadešel rok 2005 a nastal únor, čas zmaru a beznaděje, kdy se blíží Závěšovy narozeniny a s tím spojený Mizercon.

Pátek 11. 2. 2005 večer, nově otevřený Whisky shop v Domě pánů z Lipé na náměstí Svobody v Brně

Když jsme se Závěšem a Piterem přišli do Whisky shopu, o kterém nám řekla Pet, která se o něm dověděla od Marvinu, nevěřili jsme vlastním očím. Není důležité, že u malého pultu stála Tamara Spoustová a Zdena Žourková, odbornice na irskou whisky, které za svou vášeň pro Irsko vděčí právě Závěšovi z Frankensteinu, který tak dlouho pronášel neblahá slova o „irských splašcích“, až jsme se báli, že na sebe poštvě nějakého IRA, ale docílil nakonec toho, že obě dámy rozjely vlastní webové stránky o irské whisky (www.mujweb.cz/www/whiskey), aby Závěšovi dokázaly, že irské jsou stejně dobré jako skotské. Důležitější bylo, že majitel obchodu se rozhodl nalévat zdarma asi z dvaceti lahví povětšinou víceletých whisky, čemuž nemohl žádný ctitel whisky odolat. Rázem byly zapomenuty drobné rozmíšky mezi „Skoty“ a „Iry“ a když jeden koupil celou láhev, hned ji na místě otevřel a dal ochutnat všem přítomným včetně majitelů. Závěš si vybíral velmi pečlivě, aby se náhodou nestalo, že by vypil něco, co už jednou ochutnal, a postoupil tak velmi razantně k překonání Dvoustovky. A byly to věru dobré kroky:

- 186. Glenmorangie 18
- 187. Glenmorangie Port Wood Finish
- 188. Glenmorangie Burgundy Wood Finish
- 189. Bowmore 12
- 190. Finlaggan Old Reserve (tahle jediná byla příliš drsná i na mne)
- 191. Highland Park 14 The Coopers Choice
- 192. Blandnoch 14 Signatory Vintage (tu si koupil sám Závěš s příspěvkem Pitera a hned ji otevřel)

Sobota 12. 2. 2005, večerní Mizercon u Závěše doma

O narozeninovém conu se spoustou jídla a pití se netřeba rozepisovat, snad jen, že to bylo opět mizerné až do konce. Hlavně však Závěš postoupil o dalších pět kroků k vrcholu:

- 193. Glendfiddich 12 Caoran Reserve
- 194. Glengoyne 10 (společný dar pro Pavla Mikuláštičku)
- 195. Tomintoul 10 (společný dar pro Závěše)
- 196. Balvenie 10
- 197. Balvenie 12

Akademie a hned jak jsem jej vyprovodil, stávil se pro korektury Honza Poláček. Cestou z oběda jsem ještě potkal Pavla Kosatíka, dělá teď pro ČT pořad o knihách, snad se občas podaří umístit tam i nějakou SF. Byl to velmi příjemný den, měl bych se s tou chřípkou přece jen porvat, abych o nějaký takový nepříšel v posteli.

● **10. března** na chvíli do RUR (Laser vydal dalšího Dicka), dohodnout se se Stáňou Lálovou na mé přednášce na Trpasličkonu a pak do postele, déle se chřípce odolávat nedá.

■ **11. března** se ve Whisky shopu sešla neobvykle početná sešlost fanů, včetně Patricie, jedné ze zakladatelek SFK Badlands. K tomu všemu tam hrál Velan jr. na dudy (v patřičném = skotském kroji). Stylové zakončení v hospodě Strakonický dudák se kvůli pozdním rozchodu a pátečnímu hospodskému návalu neuskutečnilo. **Marvin**

● **14. března** jsem zajistil vytištění a rozeslání druhého kola Akademie, které obětavý Richard přes víkend spočítal, a pak jsem se pokusil pracovat na tomto IK. Jde mi to po nemoci jak psovi pastva.

● **17. března** jsem v Krakatitu potkal Martina Zhoufa, podrobně jsem se ho vyptal na další pokračování edice Století české sci-fi. Slíbil mi kompletní seznam a přidal dobrou zprávu o tom, že by řada měla obsahovat Součkovu Cestu slepých ptáků.

Prozradil jsem mu, že základem ilustrací Cesty jsou nastřihané fotografie ze (západo)německého katalogu průmyslového designu, Martina to jako výtvarníka zaujalo a byl dost zklaman, když jsem mu řekl, že jsem ten katalog viděl před cca 25 roky v antikvariátu a jako chudý student jsem jej tam nechal.

■ **17. března** pořádal spřátelený web o irské whiskey oslavu dne Sv. Patricka, kde jinde než ve Whisky shopu. Zdarma byl panák výborné pure pot still whiskey Redbreast a stylový perníkový čtyřlístek se zelenooranžovou polevou. Za peníze pak mnohé irské i skotské, z těch prvních stojí určitě za zmínku ještě Powers a Black Bush. Obchůdek praskal ve švech a zábava byla velmi různá. Závěš utratil významnou část své výplaty za několik vzorkových miniatur a hned se podělil, mnozí mu pak toto oplatili. Já odtamtud také neodešel s prázdnou, zakoupil jsem Inishowen, Piter šel do láhve Redbreastu.

■ **19. března** jsme šli do kina i v sobotu, protože měly premiéru tři filmy, které by stály za vidění a všechny v pondělí nestihneme. Klan létajících dyk je výtvarně vysoce stylizovaná kung-fu, navíc jde o milostný příběh. Ten je ovšem poněkud řídký, zvlášť když většinu filmu zabírá putování, proložené nějakým tím bojováním a než se mohou charaktery rozvinout, tak nastupuje odhalení skutečných záměrů a intrik a může se zase začít budovat od začátku, jenže to už je tu finále. **Marvin**

● **19. ledna** jsem byl na svém druhém Trpasličkonu, letos, abych ušetřil, jsem přednášel (o ikonografií conů a Parconu zvlášť), absolvovali jsme s Michaelou výborně připravenou přednášku Ivany Kuglerové *Na velikosti nezáleží*, pak jsem prodělal tu svou, M. a Slávek Švachouček mi asistovali při manipulaci s několika plakáty, které jsem se odvážil donést, pak jsem protrpěl trochu zmatený výstup Honzy Kovanice o černých a červených dírách a kus Egonova povídání o snění v SF.

pokračování příště – Zdeněk Rampas

jakým způsobem Vaška upálí za rouhání. Ani v průběhu přednášky si ovšem náš respekt nezískal, neboť vyslovil Jméno BMKKV třikrát špatně! A kromě toho pořád cosi plácal o Festivalu Fantazie, který nás ovšem vůbec nezajímá, neboť už jsme to všechno slyšeli nejméně třikrát. Kdyby aspoň předvedl striptýz... Ale upoutávku měli hezkou.

Když se konečně (po 50 minutách) dostal k BMKKV, byly jeho informace tak kusé, že to zakládající členka Řádu BMKKV Ellie nevydržela, a radši to všechno odříkala za něj. Takže jsme ho nakonec neupálili.

A co se dělo potom? Nejspíš mě někdo lákal do hospody, pak mě někdo další lákal do hospody, a pak si pamatuju Vaška Pravdu, jak ho všichni lákají do hospody...

Tak jsem šla spát.

Intermezzo: Také jsem se zeptala Hadatiho, co že je to ten „smeg“, kterým se tu všichni tak ohánějí. Hadati se trochu vzpouzel, že prý se to dámě stydí říct, ale nakonec mi to prozradil... K vaší smůle se to bohužel nedá publikovat.

F: Sobota, toť vždy hlavní den všech víkendových conů! Vstali jsme ráno na jedenáctou hodinu, abychom si poslechli poučnou přednášku Ivany Kuglerové Na velikosti nezáleží, ale nakonec to bylo celé o sexu. Ivana nasadila lašku natolik vysoko, že následující přednášející, Zdeněk Rampas se svou manželkou a lkonografií conů, měl postavení značně složité. Naštěstí nám předvedl, že Prezidentem Fandomu se nestal jen tak pro nic za nic, a tak jsme se dočkali velice poutavé přednášky o vývoji plakátů, placek a vstupenek ze všech Parconů (a několika Draconů), včetně obrazové dokumentace. Vašek Pravda si opět neopomněl udělati reklamu na FF a Zdeněk Rampas mu jasně a nenápadně naznačoval, že mu ve SF muzeu chybí nějaké vstupenky z FF a že by je tam rád měl. Násle-

Pondělí 14. 2. 2005 Whisky shop

Záviš po cestě z práce neodolal a zastavil se opět na novém známém místě, kde již za peníze ochutnal další krok k vrcholu: 198. Auchentoshan 12 The Coopers Choice

Pátek 18. 2. 2005, Whisky shop v Domě pánů z Lipé

Podle nové tradice musí každá páteční návštěva hospody začít v prvním patře Domu pánů z Lipé, dokud máme peníze. Tentokrát jsme ještě měli a vlastně téměř mimochodem Záviš dovršil svou Dvoustovku:

199. Tambowie

200. Tantallan 10

201. Glenmorangie Sherry Wood Finish

Oslavy neproběhly žádné, taky kvůli tomu, že hned další pátek Záviš pokračoval ve výstupu na ještě vyšší vrchol (202. Clynelish The Coopers Choice), což vzhledem k tomu, že majitel Whisky shopu zatím zkrachovat nechce, se mu může podařit; pokud mu vydrží játra co nejdéle a zbudou peníze. A kdyby padl ve svém hrdinském konání, my ostatní jeho prapor pozvedneme a hrdě vykročíme vpřed novým vůním, chutím a dojezdům. Celou hrdinskou ságu Záviše z Frankesteina můžete shlédnout na webových stránkách Pochmurné neděle (pn.scifi.cz nebo www.fandom.sk/pn pod tlačítkem Whisky).

Miles Teg

dující přednášku, tedy Slepou cestu červích děr Jana Kovance, jsme vynechali, neboť jsme se šli najísti. Bar U Piráta Luigeho byl opravdu dobře zásoben, a to i jídly cizokrajnými, včetně polévky Gazpacho (na požádání se mohla ohřát, což se ovšem považovalo za vrchol gastronomického nevkusu), za ceny opravdu lidové a jeho jedinou nevýhodou bylo, že mu v neděli došly sladkosti.

Do hlavního sálu jsme se vrátili až na čtvrtou hodinu, kde mělo být promítání filmu Choking hazard a následná debata s jednou z filmových hvězd – Vladem Říšou. Film se bohužel nepovedlo spustit tak, aby šel obraz i zvuk zároveň, takže místo toho Vlado vyprávěl své zážitky, které si odnesl z natáčení, z křestu a jiných akcí kolem filmu. Následoval Pagi se svou přednáškou o reklamách a po něm Pavel Weigel s povídáním o polské scifi, kterého jsme se již nezúčastnili, neboť jsme odešli na večeri a vrátili se až na dvaadvacátou hodinu, kdy bylo setkání s dabéry z Červeného trpaslíka a Haló, haló!

L: Ano, povídání s dabéry bylo opravdu příjemné. Přišli v hojném počtu a dokonce ještě s režisérem českého znění Červeného trpaslíka. Kromě Kamila Halbicha (Rimmer), Martiny Sobotky (Lister) a Zdeňka Duška (Kryton) přišel ještě pan Bodrě Podoledne, který si v Červeném trpaslíkovi zahrál epizodní roličku Caliguly. Jelikož byli bohatě zásobováni jídlem, pitím, alkoholem i mladými slečnami, myslím, že příště přijdou rádi znovu. Dokonce jsme si poslechli čtvrtou verzi Veselé Historky z Divadla... ale byla vážně vtipná!

Na tomto místě také nesmíme zapomenout zmínit (slibili jsme jim to...) naprosto famózní výkon pořadatelů, kteří perfektně vyřešili odvěký úkol – jak dostat šedesát lidí do místnosti pro dvacet pět, vlastními těly bránili uličku pro přicházející dabéry a udržovali chování publika v mezích mravně přijatelných.

Před půlnocí začala autogramiáda, takže jsme se (s neodbytnou vzpomínkou na podobnou scénu v Galaxy Quest) odpořoučeli do postelí.

F: Což se posléze ukázalo jako chyba, neboť jsme se nemohli zúčastnit losování a tedy jsme nevyhráli hlavní cenu – zájezd na Mauricius.

L: Jelikož byl Trpaslicon opravdu slušný con, tak se v neděli nedělo nic podstatného před jedenáctou hodinou, takže jsme si mohli přispát, a na Hadatiho hodinku s Alem Yankovicem a jeho klipy jsme přišli právě včas. Přednáška Richarda Klíčnicka o Hroším kultu se z jakéhosi záhadného důvodu nekonala, tak jsme si šli vychutnat Stopařova průvodce po Galaxii, onen legendární britský seriál, který u nás nikdy nevysílali. Mohli jsme jej porovnat s ukázkami z připravovaného filmu, a prastarý seriál z toho nevyšel zrovna špatně. Aspoň měl Zafod Biblbrox opravdu dvě hlavy.

Coda: Trpaslicon byl příjemnou akcí plnou britského humoru (bylo zde mnohem více britského humoru než na průměrném Festivalu Fantazie, dokonce více než ve všech dílech Harryho Pottera dohromady!), kdo má tuto zábavu alespoň trochu rád a nebyl na letošním ročníku, tak ten příští by mu ujít rozhodně neměl.

Pro Interkom nahráli a nazpívali František „Flad“ Vlasák (F), Lenka „Cellindra“ Weingartová (L) a orchestr Eso Rimmera

Strážci - Watchmen

Jako zatím poslední v řadě u nás vyšel snad neznámější Moorův komiks, jímž jsou Watchmeni – Strážci.

Nejzásadnější komiksy jsou podle fanoušků dva: Návrat temného rytíře od Franka Millera a Strážci (Watchmen) od Alana Moora. Právě druhý z nich, 416 stránkový epos demytizující ony maskované komiksové hrdiny, právě vydalo nakladatelství BB/art.

Komiks vznikl a je zasazen do poloviny osmdesátých let, odehrává se pochopitelně v Americe, v té době sužované hysterií z atomové války, a svou atmosférou dost připomíná slavný Kubrickův film Doktor Divnoláska. Ale není to jen ona marňost, co činí z Watchmenů dílo natolik přelomové. Poprvé v žánru se někdo doopravdy zajímal o to, co se odehrává za maskou superhrdinů a co se odehrává v hlavách lidí, o které se Strážci starají. „Quis custodiet ipsos custodes?“ Kdo střeží ty, kdož střeží nás? To je ústřední myšlenka celého obrazového románu, která se proplétá celým dějem a útočí na hrdiny v těch nejnečečkanějších chvílích.

Na počátku příběhu někdo začne vraždit maskované hrdiny, kteří jsou v té době už osm let ve výslužbě, postaveni mimo zákon. Celou záležitost sice zakrývá davová hysterie namířená na sovětské Rusko, ale poslední z maskovaných, jenž odmítl odložit tajnou identitu, se pustí do řešení tohoto případu. Moore po doušcích odkrývá duše hrdinů a čtenář žasne víc a víc nad jejich bizarností a jakousi zvrácenou pitoreskností. Až na jednoho jsou maskovaní hrdinové lidmi bez zvláštních schopností, ale s nejrůznějšími motivy, z nichž není neobvyklý fetišismus, láska ke komiksům nebo touha po slávě či prostém násilí. Moore je ukazuje jako podivné společenstvo se sociopatologickými sklony a nejrůznějšími komplexy. Přesto všechno však stojí stále ještě na té správné straně zákona, i když hranice je leckdy velmi nezřetelná jak pro veřejnost, tak pro hrdiny samotné.

Moore ve své knize líčí celou historii okostýmovaných hrdinů nejen přímo v komiksu, ale také na stránkách fiktivních dobových publikací, výstřížků z novin, studií... To vše dodává Strážcům i po dvaceti letech plastičnost, kterou bychom u na první pohled nepřilíš moderní kresby ani nečekali. Kresba Deva Gibbonse je typická pro osmdesátá léta, srozumitelná, komiksová, k českému vydání jen tolik, že vypadá o několik set procent lépe než originál.

Alan Moore je znám jako scénárista, jenž umí pracovat se dvěma prvky: s láskou a detaily. Ani zde tomu není jinak, Watchmeni jsou možná z tohoto hlediska nejpropracovanější. Z některých nepřímých souvislostí v příběhu až stydne krev v žilách, skvěle provedené je nepřímé komentování celého příběhu ze stránek pirátského komiksu, jenž si na ulici u novinového stánku čte každý den jakýsi mladík. Na každé stránce a na každém obrázku jsou nápisy a předměty, které se jemně zapojují do děje, pokud jste dost pozorní a povšimnete si jich, a na každé stránce je též vidět nesmírná něha, se kterou autor ničil jeden ze svých nejmilejších mýtů – Mýtus o novodobých hrdinech.

Čtete příběh o zodpovědnosti a síle ji unést. Skupinka podivínů a slabochů s vlastními problémy má nahradit svědomí celého lidstva. Zvláštní, bizarní, ale až už jsou, jací jsou, zůstanou oproti lidstvu doopravdy lidmi.

Pokud bychom se měli na hlavní postavy podívat drobně, zjistili bychom, že se jedná o archetypální zobrazení literárních postav v jakémsi pokřiveném zrcadle. Celé společenstvo obsahuje všechny obvyklé charaktery, všechny nutné charaktery, které se však vymykají stejně jako celý román. Jsou totiž prostupné. Vlastnosti, jež jsou postavám apriori přisouzeny na počátku díla, nenesou jen problém špatného označení čtenářem, ale jsou dokladem víceplánové práce s maskami superhrdinů. Moorovi hrdinové se maskují několika různými způsoby, což je možná nejpodstatnější přínos knihy, ve které není nikdo tím, kým se zdál být na počátku.

Umění nošení masky je podle Moora největším druhem hrdinství i nejhorší možnou zkažeností. Další krok je umění demaskování, jenž Moore provádí opět na několika rovinách.

Za prvé na rovině bazální – rovině samotné podstaty celé knihy, jak už bylo řečeno výše.

Za druhé je to odmaskování superhrdinů po skončení jejich práce a zařazení se do běžného života. Zde se nachází silný psychologický lom, ve kterém najednou hrdinové přijdou nejen o své krytí, svou bezpečnost, ale také o část svých identit a musí se své ztracené části pokusit nějakým způsobem obnovit či nahradit. To se jim ve větší či menší míře nedaří, srovnání bychom mohli hledat u vojáků navrátilých se domů z války a jejich neschopnosti zařadit se zpět do každodenního života.

Pokud už se to některému z nich podaří, dočká se nakonec perzekuce ze strany obyvatelstva.

A konečně za třetí je to demaskování povahových vlastností jednotlivých postav, které musí karty vyložit na stůl přesně v ten správný okamžik, čímž způsobují další a další zvraty děje směřující k naprosté destrukci stavby, kterou před nás autor na začátku příběhu položil. Jde o projevování nejskrýtejších vlastností každého z hrdinů, jež si chrání ze všeho nejvíce, jde o pravé důvody, kvůli nimž se stal maskovaným hrdinou.

Konečná dokonalá destrukce činí ze Strážců doopravdy největší a nejpropracovanější Moorovo dílo, které posunulo hranice žánru opět někam dál.

Co se týče překladu tohoto opusu, chopil se jej opět Viktor Janiš, který tentokrát bez obalu přiznal celou náročnost úkolu, neboť text se jenom hemží obraty, ke kterým v češtině neexistuje ekvivalent, nebo jsou natolik fixovány na anglický jazyk, že v českém jazyce musí být přeloženy velmi volně. Naštěstí však z celého překladu ony kapky potu na překladatelově čele trochu vystupují a jen na třech místech neplyne tak úplně hladce, ale i tak, pokud vezmeme v potaz objem překážek, se jedná o výkon vpravdě gargantuovský a po věcné stránce mu není co vytknout.

Richard Klíčnik

Miniknihomorna

 Zedd si zkrátil ramena na prsou.

Terry Goodkind: První čarodějovo pravidlo, přeložil Vincent Šinský, vydal Classic books, 1997.

KWARK

2/2005

Konštitutívnymi prvkami seriálu Xena: bojovná princezná sú mýtické a sakrálné témy. Seriál aktualizuje archaické spirituálne tradície v populárnej kultúre na prelome tisícročí. V zmesi kultúr, subkultúr a kontrakultúr neexistuje hegemonia jedinej kultúry, monopol jedinej ideológie ani dominantná ideová paradigma.

Neomýtus

Xena nie je kultúrna kritika, ale znak novej kultúry. Nebojuje proti starej kultúre, ignoruje ju. Nie je neúctivá k historickým faktom ani k mýtickému kánonu: nepozná ani netuší ich poznať. Niektorí kritici vyčítajú seriálu eklekticky heterogénnu geografiu, históriu a ideológiu, iní ho obdivujú ako postmodernu. Divákovi je ľahostajná neúcta, eklekticismus aj postmoderná. Sledujú obraz a počujú zvuk. Prsnatá žena, svišťanie čakry, akcia a reakcia.

Xena je virtuálny fantóm obrazovky, okolo ktorého sa koncentrujú historické aj mýtické udalosti ako trosky v centre hurikánu. Učí, že fakty ani pamäť nie sú dôležité a pravdu si netreba overovať, lebo nezáleží na realite, ale na vyššom zmysle, ktorým je idol hrdinky.

Tvorcovia rezignujú na metódu empirickej vedy aj monoteistických teológií. Navracajú diváka do pluralitného svetonázoru čias, kedy bolo možné všetko, lebo nič sa nedalo jednoznačne dokázať. Poznanie bolo neisté, na prežitie bola potrebná sila a morálka bola druhoradá.

Antickí Gréci nepochybovali o svojej schopnosti priamo komunikovať s bohmi ani o tom, že bohovia priamo ovládajú svet aj ľudí. Generácie dojčené televíznou obrazovkou a počítačovým monitorom veria fantómom virtuálnej reality: pravda nie je v skutočnosti, skutočnosť je tam, kde je pravda. Virtuálna realita má základnú vlastnosť mýtu – ľudia ponorení do neomýtov virtuálnej kultúry ich stotožňujú s realitou.

Xena: bojovná princezná je zbierka príbehov, ktorým nikto neverí, o ľuďoch, čo sa nikdy nenarodili, o veciach, čo nikdy neexistovali, o udalostiach, čo sa nikdy nestali a o javoch „čo nedokážu ani začať svoju existenciu“ (Lukianos zo Samosaty). Ľudia však tisíce rokov veria, že také príbehy majú zmysel. Prečo?

Jednu odpoveď nájdeme v odstavci o užitočnosti Danteho *Božskej komédie* pre výstavbu socializmu (Trockij, L.: *Literatúra a revolúcia*). O nemožnosti redukovať funkcie umenia na partikulárny ekonomický záujem sa Trockij poučil od Marxa (*Základy kritiky politickej ekonómie I.*): určité obdobia umenia „nie sú v zhode so všeobecným vývojom spoločnosti, teda ani

Nadžena Xena:

neomýtus populárnej kultúry

s jej materiálnou základňou...“ Seriál nezobrazuje ekonomické zhodnotenie ani reprodukciu, recykluje postavy klasickej antické mytológie v deformovaných podobách a súvislostiach. Trockij by ich nazval nadstavbou bez základne.

Ideologickou nadhodnotou seriálu sú kultúrne vzory a idoly. Idolatria bôžikov popkultúry je možno len imitáciou mýtu, náboženstvom bez viery, filozofiou bez vedeckého poznania, utópiou bez energie revolučných ideológií, ale funguje.

Fiktívna minulosť

Antikou blúdiť Austráľčanka a Texasanka z 20. storočia. V kostýmoch z detských animovaných filmov prežívajú imitácie archaickej epiky, o ktorých ťažko rozhodnúť, či to sú nepodarené kópie, paškvily alebo paródie. Xena sa inšpirovala Hippokratovou prisahou, porazila Caligulu v preteku s konským záprehom, zasiahla do Trójskej vojny a odhalila Marka Antonia a Bruta ako vrahov Kleopatry. Xena a Gabriela žijú v ahistorickom časopriestorovom kontinuu. Seriál je apoteózou chronoklazmu, falzifikuje všetko okrem atmosféry a nálady.

Dej seriálu nie je náhodnejší než jeho materiál: či nie sú náhodné a nelogické príbehy o bohoch a hrdinoch, tisíce rokov manipulované, krátené aj rozširované, interpretácie bez originálu, bez chýrnej „prvej verzie“, utopenej v hĺbočinách dejín? Ozvena minulosti však hovorí rečou súčasnosti. Sledovanosť seriálu dokazuje, že fantazírovanie pastierov bronzovej doby v antickej Boiotii o genealógii božstiev ani vízia Múz, vznášajúci sa nad pohorím Helikón, nestratili zmysel.

Odcarená Medea

Medea aj Xena sú ženy a cudzinky v mestách, ktoré by sme dnes nepokladali ani za dediny, kde cudzinec je prirodzenou korisťou, ak nie je nemilosrdným dobyvateľom. Medea je osamelá a zúfalá: „Nemám matku ani brata ani nikoho, ku komu by som sa mohla uchýliť v mori smútku“ (Euripides: *Medea*, 256 – 258). Aj manžel Jáson ju vníma ako nebezpečnú čarodajnicu.

Xenin osud agresívneho bezdomovca vyrastá z antickej mytológie: nebolo rozdielu medzi fyzikálnymi silami a silou viery. Vnútna sila je zdrojom temných zaklínaní, ktorým sa Xena naučila od šamanky Alti. Xena vstúpila do záhrobného sveta, aby pomohla Gabriele (*Obchod s hriechmi*) a zlom ju zachránila od skamenenia (*Nájdenny raj*). Diabol sa vzdá, ak mu dokážeme vzdorovať. Temná sila môže byť spásnosná pod správnym (ázijsky mystickým?) duchovným vedením. Čiňanka Lao Ma oslobodila Xenu od hnevu a Krišna ju naučil zásadám bojovníčky, ktorým naučil aj Ardžúnu v *Bhádavadgíte* (*Cesta*).

Eschatológia seriálu sa univerzalizuje, antické podsvetie a Elýzium v neskorších sériách dopĺňa kresťanské nebo a peklo s anjelmi a čertmi (*Padlý anjel*) aj reinkarnácia (*Medzi hranicami*). Xena vyhľadala dušu Gabriely v krajine mŕtvych Ama-

zoniek (*Dobrodružstvá obchodu s hriechmi*), viackrát zomrela a dva razy sa prevteliila.

Xena má s božstvami málo dobrých skúseností, nezaslúži sa jej úctu. Porazila boha vojny Aresa aj Héru, zachránila Prometea, zastránila Hádesa a doviedla ikonoklazmus do logického záveru: v boji proti božstvu nestačí zrúcať chrám a rozbiť sochu, treba zabiť živý mýtus. Je zdravo skeptická voči šarlatánom, nie je však ateistka: „Nemodlím sa často, ale nič iné mi neostáva“ (*Návrat od Callisto*). Xena je spirituálna anarchistka; *nomen omen* – predstaviteľka Xeny sa volá Lawless.

Rolový model

Ku zdrojom seriálu patria mýtus a feminizmus. Víťazné dobrodružstvá a božský pôvod sú znaky mýtického hrdinu. Otcom bojovníčky Xeny by mohol byť Ares (*Peklo nepozná úrivosť*). Boh vojny sa stal učiteľom a milencom Xeninej dcéry. Xena žije v extrémoch ako mýtickí hrdinovia, navštívi podsvetie a vráti sa na Zem (*Milovaný smrteľník*). Jej životná cesta kopíruje Campbellov vzorec monomýtu: dobrodružstvo – smrť – znovuzrodenie.

Antický hrdina sa búri proti osudu, ale napokon mu podľahne. Xena častejšie víťazí nad osudom než mu podlieha (*Materský inštinkt, Dobrodružstvá obchodu s hriechmi*), ale odmietla potravu nesmrteľných, ambróziu. Ostala smrteľníčkou, lebo predstavuje modernú ženu, ktorá nepotrebuje bohov ani osud, volí si ho sama.

Ženský Herkules Xena plní nespĺniteľné úlohy ako mýtickí hrdinovia, ale sociálna spravodlivosť je jej bližšia ako zabíjanie netvorov a získavanie nadprirodzených predmetov. Nájde poklad (*Stratený námorník*), ale zväčša zvrhne tyrana (*Tesné púť*), trestá zločincov a bojuje proti svetskej moci. Musí za jeden deň obrátiť dedinu, poraziť armádu a zabiť obra bez pomoci ochranných božstiev, ktoré v núdzi volali na pomoc Achilles či Odysseus (*Jeden deň*).

Xena nahrádza mužských mýtických hrdinov v epizódach *Odysseus, Vikingská trilógia, Chráň sa Grékov, aj keď prinášajú dary*. Seriál dekonštruje patriarchálne mýtické a náboženské rolové modely žien. Nekritická prezentácia spirituálnych metafor vyrastá z feministického kriesenia bohýň, čarodejnic a liečiteľiek metódou postmoderného eklektizmu. Autorkou slávneho traktátu *Tao Te T'ing* vraj bola Lao Ma, manželka filozofa Lao c' (*Dih*). Od nej sa Xena naučila mystike, pohybovať predmetmi silou vôle a ovládať všadeprítomnú energiu.

Obyvatelia odčareného sveta túžia po nových zaklínadlách a idoloch. „Ničiteľka národov“ Xena predstavuje návrat k heroickej dikcii, ak nie umeleckou hodnotou, tak sociálnym poslanstvom. Reprezentuje hľadanie vzorov pre život v postindustriálnej civilizácii, individualistickú tendenciu populárnej kultúry. Je hrdinkou, lebo akceptovala neúprosný svet a spolieha sa len na seba. Víťazka nad prirodzenými aj nadprirodzenými silami je tragickou hrdinkou bez viery a nádeje. Brutálna bojovníčka hľadá zmierenie so sebou a svetom, ale v živote plnom deštrukcie nenachádza spokojnosť ani naplnenie.

Populárna kultúra rehabilitovala ideál hrdinského barbara. Sociálna bezmocnosť frustruje obyvateľa postindustriálnej ci-

vilizácie, aby regresívne upadol do vzoru správania sa archaického asociála s cieľom boja, pomsty a slávy za cenu ukrutnosti: „v nepriateľoch nie je nič, čomu by sme mohli alebo mali porozumieť“ okrem toho, že ich treba zničiť.

Xenaverzum, prekliate lúpeživými vojvodcami, je karikatúrou Hobbesovho *Leviatana*. Seriál zobrazuje spoločnosť ako boj záujmov, zriekol sa Lockovej spoločenskej zmluvy ako teórie mierumilovnej spoločnosti. Naivnú Gabrielu zachraňuje skeptická Xena. Rolový model popkultúrneho idolu je viac telesný ako spirituálny, viac seberealizačný ako hedonistický, viac aktivistický ako etický a viac ľudský ako ženský či mužský. Xena je viac ako hrdinská mužatka, je ženská hrdinka, maskulínna aj feminínna.

Etika hrdinu

Arnold Toynbee postrehol, že mytológia helénskej civilizácie bola kultom človeka. Hrdinovia a polobohovia sú kompromisom medzi božskou nudou a utrpením smrteľníka: zastupujú bohov, keď konajú nadľudské skutky, a zastupujú ľudí, keď znášajú riziko smrti a utrpenia, lebo hľadajú príjemné šteklenie dobrodružstva.

Bohovia sú nemorálni, nijaká etika pre nich nie je univerzálna: nesmrteľní majú celú večnosť na to, aby spochybnili akýkoľvek kategorický imperatív. Aj etický štandard hrdinov je nižší než etika smrteľníka: James Bond má funkčné právo zabíjať a Xena na vraždu nepotrebuje nijakú funkciu, sama je svojou organizáciou. Hrdinovia sú mimo ľudskej reality, morálne imperatív absolútneho egoizmu ohrozuje existenciu spoločenskej bytosti: najväčšou výhodou ľudí v boji proti prírode je schopnosť konať kolektívne.

Bohovia nepodliehajú kódexu hrdinskej etiky, lebo ho určujú. Môžu prepozičovať časť božskej sily vyvoleným smrteľníkom. Xena si (zavše) podobne Herkules či Odysseus získa náklonnosť bohov, lebo je hodna večnej slávy. Hrdinovia majú rovnaký morálny kódex ako bohovia. Za každú cenu sa usilujú o slávu, lebo sú ideálmi a ideál existuje len dovtedy, kým žije vo vedomí ľudí. Ideály sú rovnako nezničiteľné ako krehké, lebo existujú len v pamäti a správaní ľudí. Smrťou ideálu je ľahostajnosť a zabudnutie.

Bohovia sú závistliví a márniví, lichotí im nedokonalosť smrteľníkov. Byť šťastný je nebezpečné (Sofokles: *Antigona*, 583 a n.). Silu znášať osud nedokonalaj bytosti dáva človeku nádej, že bohovia sa zmlujú, ak k nim pristúpi s patričnou úctou a šikovnosťou, teda ak pozná zbožnosť, pokoru a rituál.

Antický Gréci milovali svojich hrdinov napriek ich nedostatkom. Xenu možno milovať napriek pyšnemu egoizmu. Odvrátila sa od kresťanských cností zbožnosti, pokory a súcitu a obrátila sa k starším rímskym cnostiam sily a vôle. Odvaha pobývať mimo dobra a zla láme okovy ľudskej nedokonalosti. Božská sila vôle povznáša Xenu nad ľudskú morálku.

Nadžena

Xena nehľadá odpustenie ani náboženskú spásu. Keby Nietzsche žil, Xena by možno patrila k jeho obľúbeným televíznym programom: stelesňuje ideál čistej, ničím nespútanaj

sily bytia ako najvyššej spirituálnej úrovne, je nadčlovek, superžena.

Idea nadčloveka ponúka individualistickú interpretáciu agresívnej barbarky. Xena nechcela Gabrielu ako spoločníčku: „Cestujem sama!“ (*Hriechy minulosti*). Nerada vstupuje do sociálnych a citových vzťahov so slabšími partnermi, lebo ju robia zraniteľnou. Sociálnu solidaritu si predstavuje ako záujmové spojenectvo na prežitie dobrodružstva. Priateľstvo, láska a rodina sú rizikové faktory.

„Toho môžeme spasiť, kto sa namáha zo všetkých síl.“ To napísal Nietzsche, ale jeho starší krajan Goethe o Faustovi. Pokusy definovať postavy seriálu v terminológii súčasných náboženských ideológií sú problematické. Pre psychiku Xeny aj pre vzťah medzi obidvoma ženami je však relevantná téma katolicizmu, odpustenie hriechu.

Gabriela pozná kresťanské etické hodnoty, nádej, súcit a odpustenie. Nechápe, prečo si Xena neodpúšťa zločiny a žiada ju, aby odpustila sama sebe. Xena odpovedá: „To nie je pre mňa. Ale nedovolim netvorovi, ktorým som kedysi bola, tomu, čo mi spí pri hlave, aby zničil dobro, čo teraz môžem konať“ (*Zavretá a spútaná*). Xena odmieta zabudnúť svoje zločiny napriek bolesti, ktorú jej spôsobujú. Nikdy nebude šťastná, lebo bolesť je jej silou a sila je jej bytím.

Gabriela reprezentuje modernejšie ideály, nádej, hľadanie zmyslu života a idealizmus až po naivitu: uverí šarlatánom v maske osvietených duchovných vodcov. Aj dnes mnohí hľadajú spirituálne zakotvenie bez ohľadu na skutočné ciele sekty a guru.

Gabriela je slabšou partnerkou, hoci je morálne cennejšia. Xena fascinuje diváka bojom a duševným utrpením. Vojná dobra proti zlu zúri v duši každého smrteľníka. Antickí Gréci mali jeden výraz pre „zlo“ aj pre „očarenie“. Schopnosť konať zlo podstatne prispieva k očareniu osobnosťou Xeny: mystická jednota dobra a zla, neoddeliteľné spojenie temnoty so silou.

Xena prijala Nietzscheho etiku protirečivých princípov, dionýzskeho a apolónskeho, riadi sa viac pragmatickým postojom k hodnotám než príkazmi spoločensky podmienenej etiky. Aj v zápletke s morálne prehnitým Dracom sa snaží skôr dohodnúť sa, než ho odsúdiť.

Xena rozpráva rovnakou rečou ako Héra, hoci Héra je bohyňa a Xena len smrteľníčka. Ale je hrdinka a ochotne obetuje svojich spolubojovníkov. Keď sa s ňou po prvý raz stretne v seriáli *Herkules*, na mieste zabije svojho milenca za to, že sa mu nepodarilo zabiť Herkula. Preťala mu hrdlo ocelovým kruhom, čakrou. Herkules sa pýta: „To urobíš každému tvojmu bojovníkovi?“ Xena: „Len tomu, kto neposlúcha moje rozkazy.“

Keď ide o víťazstvo, slávu a korisť, nejde o prostriedky. Xena je verná len sebe a svojmu etickému kódu. Bez zábran prikázala svojim mužom, že musia nečinne stáť a prizerať sa, ako jej milenec bojuje s Herkulom: „Jediný lolaos bude bojovať s Herkulom. Je mi jedno, ako môj mužiček zomrie, je mi jedno, ako ho to bude bolieť. Nikto sa do toho nesmie zamiešať, až kým lolaos nebude mŕtvý a Herkules sa nebude potáčať pod farchou vraždy, ktorej sa dopustil na najlepšom priateľovi. Po-

tom, a len potom, sa pohneme, aby sme zbavili svet Diovho syna. Jasné?“ V scéne poznačenej pátosom antickej tragédie si Xena prisvojila úlohu všemocného osudu, rozhodujúceho o bohoch aj ľuďoch. Jej nezmierniteľnosť je kontraproduktívna ako v antickej tragédii, ktorá nepozná kompromis.

Armáda Xenu zvrhla, nahradili ju poručikom Darphusom (*Výzva*). Vojaci odmietli náčelníčku, pre ktorú sú iba nástrojmi na dosiahnutie jej cieľov, spotrebným tovarom. A divák sa čuduje, prečo sú ľudia ochotní slúžiť systému, ktorý ich vykorisťuje. Xena si vychovala vlastných hrobárov ako kapitalisti proletariát v *Manifeste komunizmu*.

Xena žije v nekonzistentnej morálnej mozaike: „Čo sa stane, keď človek uviazne medzi dvoma cestami?“ (*Cesta*). Nie je zlá ani dobrá a uvedomuje si labilnú rovnovahu síl svojho duševného sveta: „Existujú dobrí aj zlí duchovia, ale všetci sú prešibaní a zavše nevedno, ktorí sú ktorí“ (*Dewi*). Xena tu nehovorí o sebe, ale mohla by: akceptovala duchovnú ambivalenciu.

Xena nie je bohyňa, ale túži podobať sa jej. Bojuje ako nadčlovek proti ľuďom aj proti nadprirodzeným silám, nemôže zvíťaziť a rozhodla sa ostať smrteľnou; práve to ju robí božskou. V Xeninej nesmrteľnej televíznej duši pokračuje odveká metafyzická vojna medzi materializmom a spiritualitou.

Rekonfigurácia spirituality

V seriáli sú Ares, Hera či Hádes ľuďmi s groteskne zveličenými vlastnosťami a schopnosťami, zahrávajú sa so životom hrdinov a trestajú ich utrpením za pýchu a neposlušnosť. V pokornom „Staň sa vôľa božia!“ zaznieva poučenie mýtu, že človek hračkou božstiev.

Seriál naznačuje fiktivnosť mýtu aj náboženstva. Redukoval keltskú bohyňu Morrigan na Herkulovu milenkú, parodoval biblické postavy Dávida a Goliáša, kazateľ mieru a lásky Eli je odvodený od Ježiša Krista (*Cesta*). Rimanovia ukrižovali Xenu a Gabrielu, ktoré sa vzniesli zo svojich telesných schránok do nebeskej ríše svetla a blaženosti (*Marcové Idy, Padlý anjel*). Archanjel Michal je motívom piatej série od prvej epizódy (*Padlý anjel*).

V seriáli je kresťanstvo alternatívnym modelom mytológie, ale kresťanské motívy a postavy sú bližšie k popularizujúcim verziám vierouky ako dikcii kanonizovaných spisov. V sakrálnom univerze Xeny fungujú pozitívne reprezentácie kresťanstva ako demýtizujúce metafory. Protirečivá prezentácia organizovanej spirituality od Autolykovej paródie bapstického kazateľského stereotypu (*Príbeh o dvoch múzach*) cez kritiku hinduistickej pasivity po otvorený boj proti rituálu upaľovania vdov satí (*Medzi dvoma stranami*) vyjadruje kritickú tendenciu populárnej kultúry k inštitucionalizovaným náboženstvám.

Seriál konfrontuje náboženstvá s pohanskými kultmi a rituálmi. Neľútostné „Pobite ich všetkých!“ nemá nič spoločné s kresťanskou láskou ani s odpustením (*Cena*). Xena tisíckrát porušila prikázanie „Nezabíjaj!“ ako legendárna Boadicea či svätá Johanka z Arcu a odmietla aj zúčastniť sa na rituáli zmierenia so silami dobra, reprezentovanými bohom slnka Apolónom (*Odpustenie*).

SFF TOP 15

K boju Xeny s démonmi v duši patrí odpor k organizovaným náboženstvám. Xena bojuje proti vlastnej zúrivosti a túžbe využívať iných ľudí. Navonok podobná zlostnej bohyni Durge, stelesňuje aj princíp liečivých mýtov tŕišiacich bolesti duše.

Desakralizovaná spiritualita

Ideológiu seriálu je mýtus Zlatého veku. Nádej, šťastie a spokojnosť sídli za hranicou ekumény alebo v mýtickej minulosti. Barbarská utópia je demystifikovaná: vo svete ovládanom vrtošivými božstvami a ľudskými tyranmi je budúcnosť rovnako neistá ako prítomnosť, spirituálne metafory ťažko rozlíšiť od ilúzií.

Dej, postavy a prostredie imitujú grécko-rímsku antiku. Seriál si od nej požičal aj to, čo dnes nazývame pluralitnou ideológiou a multikultúrnosťou, ktoré modernisti včera kritizovali ako eklekticismus. Postmoderná estetika kladie dôraz na fragmentárnu štruktúru, na autoreferenčné kopírovanie znakových komponent a na odklon od jednotnej pozície v čase, priestore a ideovom stanovisku.

Rím bol predchodcom amerického sna, taviacim kotlom kultúrnych prvkov sveta a globálnou dedinou, absorboval neprehľadnú zmes mytológií, kultov a filozofií. Xena kopíruje metódy antickej kultúrnej synkrézy. Televízna obrazovka poskytuje vzory správania sa zástupom sociálne vykorienených ľudí bez fyzickej a duchovnej vlasti, mapuje duševný domov spirituálneho bezdomovca. Namiesto skutočnej vlasti poskytuje milosrdný klam, ale útecha azylu je viac, ako úplná bezradnosť.

Metaforizácia antiky ako „inej“ voči modernému svetu interpretuje spiritualitu ahistoricky a kontrastne ako neintencionálnu kritiku (Giddens, A.: *Modernity and Self-Identity: Self and Society in the Late Modern Age*). Seriál nie je reprodukciou antickej civilizácie, ale jej ozvenou. Posttraditionalistické metafory vyjadrujú chaotickú spiritualitu bez jednoznačnej hodnotovej hierarchie. Vo svete ovládanom nepochopiteľnými silami panuje právo silnejšieho a morálnym kompasom jednotlivca je úsilie prežiť. Ak ide o prázdnosť, nežáleži na zdrojoch, z ktorých čerpáme pomoc. Triviálna pseudohistória globálne medializuje pluralistické konštrukcie archaických ideológií.

Účelom produktov priemyslu zábavy je zisk, nie filozofia ani vedecké objavy. Dobré sa však predáva to, čo si zákazníci chcú kúpiť, zákazníci kupujú to, čo sa im páči a páči sa im to, čo vyhovuje ich potrebám (či skutočným alebo sugerovaným reklamou a marketingom, to je iná otázka). Postavy seriálu sa riadia situáciou a rozdiel medzi dobrom a zlom je pre nich rozdielom medzi víťazstvom a porážkou. Surfujú na vlnách udalostí, lebo veria jedinej pravde: proti osudu a ľudskej hlúposti sú bezmocní aj sami bohovia.

V seriáli je prirodzené rovnocenné nadprirodzenému a realita fantázií. Xena prežila stretnutia s najmocnejšími bytosťami svojho sveta. Učí diváka, že nič nepresahuje silu človeka, príroda ani bohovia. Dej ani postavy by neexistovali bez mytologických a sakrálnych motívov, ale seriál je profánnym variantom mýtu aj náboženstva: neskrýva nijaké mystérium, ktoré by sa dalo dešifrovať ako posolstvo o zmysle života.

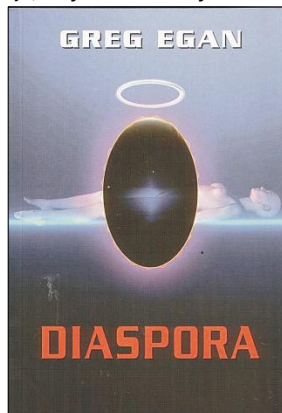
Ondrej Herec

1	Žamboch Miroslav	117,2
2	Mostecký Jaroslav	83,5
3	Rečková Jana	73,1
4	Macek Petr	65,0
5	Červenák Juraj	45,9
6	Medek Leonard	42,5
7	Neff Ondřej	40,9
8	Pavelková Alexandra	39,3
9	Šlechta Vladimír	35,3
10	Souček Ludvík	35,0
11	Šenk David	31,0
12	Procházka Jiří. W.	30,9
13	Rosenbaum Zdeněk	30,5
14	Šindelář Konstantin	30,0
15	Žemlička Zdeněk	27,9

Vedení v prehľadu nejpublikovanejších českých autorů, počítaném jako vážený průměr za poslední čtyři roky, si udržel Miroslav Žamboch a jeho náskok v loňském roce podstatně vzrostl. Petr Macek sekal loni knížky jako Baťa cvičky – nasekal je čtyři a díky tomu vyskočil na čtvrtou pozici. Poprvé se v žebříčku objevilo jméno Zdeňka Rosenbauma, kterému, podobně jako Mackovi, pomohlo české pokračování série Marek Kameňák. Dalším nováčkem je Konstantin Šindelář, masivně publikující v časopise Pevnost.

Solidní skok směrem nahoru učinili, leč do nejlepší patnáctky se nevešli šestnáctý Ondřej Nečas, dvacátý Petr Vyhlička (loni vydal knihu *Zmizení doktora Fausta a jiné povídky*) a dvacátý první Pavel Renčín (především díky románu *Nepohádka*). Za zmínku stojí sedmnácté místo mystifikujícího mystika Miloše Urbana, který se na tuto pozici dostal na základě obecně přijímané spekulace, že právě jeho osoba se skrývá za pseudonymem Max Unterwasser, jimž je podepsán román *Michaela*. Díky pilnému publikování povídek (a loni i novely) se rok od roku se stále výš pohybuje Anna Šochová – aktuálně se posunula na dvacátou šestou pozici.

Rád bych poděkoval Zdeňku Rampasovi za poskytnutí údajů, díky nimž mohl být SFF TOP 15 sestaven. **Milan Petrák**

Greg Egan: Diaspora

Asi čtenářsky (i překladatelsky) nejdůležitější kniha australského autora, jenž nezapře svou profesi matematika. Chcete-li se něco dovědět o možném pokračování života jako inteligentního a vědomého softwarwe, nečtěte kyberpunk, čtěte Eganu.

V překladu Petra Kotleho vydal Návrat, Brno 2005.

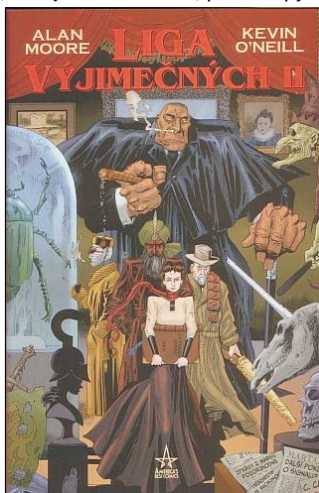
DVOJKA LIGY DO TŘETICE ČILI KDYŽ UŽ, TAK UŽ

Když vydavatel tohoto plátku uváděl páně Podaného průhled literárním dodatku Ligy výjimečných II., nadhazoval, že to snad někoho – kromě mne, který prý to dělám stále – přiměje sáhnout po některé perle staršího, časem prověřeného čtiva... Inu, nevím, jak jiné, ale mě to jednu knihu z regálu vytáhnout přimělo skutečně, a sice *Skutky a názory doktora Faustrola, patafysika.**) Tloukl bych se do hlavy, že jsem při prvním čtení Almanachu cestovatele nepoznal ani jeden z Jarryho ostrovů; dobře mi ale tak, to mám za to, že jsem v posledních dvaceti letech četl znova vřdycky jenom Ubua (který, ačkoli to Moore opakovaně tvrdí, nebyl Polák, ale Španěl, totiž *bývalý král aragonský*. To jen tak na okraj.) Zároveň jsem zjistil, že Richardovy vysvětlivky zahrnují s bídou osminu toho, čím je Moorův „Almanach“ nacpaný; to vcelku chápu, protože kdyby měly být vyčerpávající, byl by z toho tlustospis dvakrát až třikrát delší než probírané dílo... A také že komiks sám tentokrát zůstal opomenut. *Jářku, co s tím?* řekl jsem si. A že mi čert nedal dobře dělat, tady to máte.

Jednu věc bych měl předem ozřejmit: díky tématům, která si vybírám na svá conová plácání, si spousta lidí myslí, kdoví jaký nejsem znalec staré obskurní literatury. Nejsem, to poznáte už z toho, jak často se v následujícím textu objeví slovíčka *nevím* a *odhaduji*. Tu pověst mi vysloužilo pouze to, že čtu o bezmála třicet let déle než průměrný návštěvník conů; je tedy ode mne pustá drzost se vůbec o takový rozběr pokoušet. Ale když se do toho nepustil nikdo jiný... Navíc se jakožto člověk neinternetový musím spolehnout pouze na vlastní paměť, což ale má zase tu výhodu, že aspoň nepřeberu cizí chyby. Kolegy Podaného si velice vážím, jeho literární erudice několikanásobně převyšuje moji, a kdyby to udělal také tak, sotva by smotal dohromady Emilia Salgariho s Rafaellem Sabatinim (ne že bych se tomu divil, mně se ti dva občas pletou taky), byl by opatrnější při přisuzování pokřiku „*tekeli-li!*“ Lovecraftovi (který jej pouze převzal od E. A. Poea), a docela určitě by netvrdil, že vévodství Velký Fenwick pochází z Hoffmannova díla (tam byste je hledali marně, tahle roztomilá zemička spatřila světlo světa ve znamenitém filmu *Myš, která řvala* – komedie, v níž Peter Sellers hraje hned několik hlavních rolí včetně staříčké věvodkyně a s houfem středověce vybavených lučištníků zvítězí ve válce se Spojenými státy). Tak, dosti výmluv, a teď už konečně k věci...

Za prvé – obálka. Na ní vidíme kompetní Ligu v tolik inspirovaném prostředí britského musea. Proč ne. Takže zleva doprava: Hlava Británie s otazníkem na přílbě je prostě často opakováný symbol Ligy jako takové. Za ní se nacházející štít a meč s popiskou -*ameran* mi nic neříká, nejde-li ovšem o ostrov *Matameren* nebo *Macumeran* – oba jsou posléze zmiňovány v Almanachu, jeden u západního pobřeží Afriky, druhý kdesi za Jávou, ale popis obyvatel obou se kupodivu shoduje... Rovněž

tak nevím, z čeho je ten obrovský skarabeus ve sklenici, a co se týče části portrétu za ním, to může být kdokoli. Ovšem klobouk má podobný tomu, jímž se později krášlí doktor Moreau... Další protřet, *Orlando*, je záležitost, kterou už dostatečně vysvětlil Richard, proč se k ní vracet nebudu; před ním visící mumijka oběšeného skřeta s obuškem ovšem není nikdo jiný než *Punch*, škrholovská postavička anglického maňáskového divadla. Kdo neví, co je to za týpka, toho odkazují na Powersovy *Brány Anubisovy* nebo na Pratchettovo *Divadlo krutosti*, v obou je vylíčen velmi podrobně. Pak tu máme lebký *kyklopa* a *jednorozce* (bez komentáře) a štůsek novin s titulky čerpajícími z Wellsovy *Války světů*, a úplně vpravo dole cedulku *C. Cave, přírodopytce a antikvář*. Rovněž Wells, tentokrát povídka *Křišťálové vejce*.

Dál: první kapitola. *John Carter, zelení obří* a vůbec všechna ta zvířata s nadpočetnými končetinami a spoustou zubů jsou samozřejmě z marsovských knih E. R. Burroughse; odkud ale přišel *Gullivar* se svým létajícím kobercem a arabsky vyhlížejícími *Sémy* v plynových maskách, netuším (a mrzí mne to, vypadá to na nějaké docela zajímavé dílko). Zrovna tak nevím, proč Carter kouří vodní dýmku a nalévá kořalku z nádoby, silně připomínající mužské moudří; patrně Mooreova licence, v Burroughsovi jsem nic takového nenašel. Za zmínku ale stojí, že mu ve stanu visí mapa Marsu vycházející z oněch známých map *marsovských kanálů*, jak tolik let strašily ve hvězdářských ročenkách, a co se týče dialogu o *zeleném městě Varnalu* a zakladateli dynastie *Michaelu Kaneovi*, to je odkaz na jinou marsovskou sérii, a sice tu od M. Moorcocka. Laser v první půlce devadesátých let vydal první tři díly, ale nedoporučuji – podobně jako Carterův *Jandar z Kallistó* je to prachspřstý odvar z Burroughse a originálu se kvalitou ani neblíží.

Černý dým a ostatní bojové prostředky jejich protivníků jsou ovšemže z Wellse, stejně jako prakticky veškerý děj dalších kapitol; zajímavá je ale myšlenka, že Wellsovi „*Marťané*“ jsou i na Marsu vlastně vetřelci... *Sornové* představují (aspoň pro mne) další velkou neznámou, a zrovna tak nemám ponětí, odkud se vzaly *kostky s holografickými obrázky*; ve starší i novější sci-fi se podobných médií najde dost a dost... Zato *křišťálové vejce* s průhledem do soudobé Anglie je protějškem onoho z již zmíněné Wellsovy povídky, a jestli někdo neví, proč John Carter, *Warlord of Mars*, vyslovuje *armada* s krátkým *a*, měl by si oživit své znalosti dějepisu (Carter nemusí, protože jakožto víceméně nesmrtelný a nestárnoucí válečník u tohohle nejslavnějšího debaklu námořního vojenství nejspíš byl).

Pak už jen jedno: písmena *V.R.* na kočáře, který přiváží členy Ligy, znamenají *Victoria Regina* – nikoli stejnojmenný obří leknín, nýbrž královnu britských ostrovů a císařovnu indickou, respektive její majetek. Tehdy na získání přednosti v pouličním

provozu stačil královský erb nebo monogram, dnes před jedním vládním autem musí jet pět policejních se zapnutými sirénami.

Druhá kapitola. Co se tu děje, je víceméně doslovným pře- vyprávěním úvodní části *Války světů*, až na to, že oproti originálu je vetřelčí plavidlo podstatně větší a přiměřeně navýšený je i počet obětí (rámcově z desítek na stovky). A ten pán, který se ptá: „V-viděl jste toho člověka v jámě? Jak do ní spadl...“, není nikdo jiný než H. G. Wells osobně – ostatně naprosto v souladu s vlastním textem.

Ponurý dům by měl být z Dickense, ke své hanbě však přiznávám, že zrovna tahle dickensovka je jednou z dlouhé řady těch, které jsem nikdy nečetl, tudíž jsou-li zde jaké legrácky navíc, ušly mi (jako například, jestli v Dickensovi opravdu šlo o hospodu). *Major Horatio Blimp* jest mi neznám, odhaduji pouze, že by mohlo jít o něco z Kiplinga – nebo odkudkoli odjinud. Další neověřený tip je *Bílé pítko...* Nu a ta Minina věta o *obloze, která měla lidstvo chránit, ale teď ji děsí*, je docela určitě citát. Zaboha si ale ne a ne vzpomenout, odkud.

Třetí kapitola. Pořád jedeme ve Wellsově linii, navíc je tu pouze kočí *Wiliam Samson starší*. I toho jsem odhadoval na Kiplinga, podle Richardova komentáře k Almanachu se však prý vylopl z jakési málo známé mayovky. Vida.

Dále se opět ocitáme v museu – a to už je horší. *Kostrá obří ryby* – nevím, může to být cokoli, dokonce i prostě jenom ryba. *Skelet s obzvlášť dlouhýmá nohama a cedulí „Milán 1846* – nevím. *Zakrvácený nůž pana Cordinga* – nevím (s největší pravděpodobností jde o nějakou málo známou detektivku, která ani česky nevyšla; jestli je to dejme tomu z Holmese, holt budu za blbce, ale prohledávat kvůli tomu všech pět nebo šest svazků souborného vydání nehodlám). *Mumie zaživa pohřbeného Jose da Silvestry* – taky nevím. *Busta barokního kavalíra* – podle samolibého výrazu odhaduji na barona Münchause- na, v Čechách známého jako Prášil, ovšem s tím frňákem by to mohl být i Cyrano... Vpravo zpoza rohu vyčnívají záda sochy, která mi silně připomíná obrázek reverenda dr. Syna, jak se objevil v prvním dílu, ale jediné, čím jsem si opravdu jistý, je *obraz Doriana Greye*, ze kterého vpravo crčí krev. A samozřejmě o dvě stránky dál nenápadně v rohu schovanou bustou se jme- novkou *sir Percy B...*, což by sice mohl být básník P. *Bysshe Shelley*, ale mnohem pravděpodobněji půjde o P. *Blakeneye* alias Červeného Bedrníka (vulgó Mochničku rolní).

Výlet členů Ligy zpátky za Marfany opět pouze mapuje Wellse, za povšimnutí ovšem stojí kamelot s letákem *Marfani se chovají jako Hunové*: to je připomínka přezdívky, již za první světové války Britové obdařili Němce... Mina je zatím ale pořád v museu, kde studuje spisy jakéhosi *doktora Omégy* – a to je zase jeden pán, o kterém jsem v životě neslyšel. Kromě toho tu máme (znovu) obřího brouka, (znovu) marsovské kanály, tentokrát vyvedené na globusu, a mapu Marsu s nepovědomými lokacemi... Plus další dva portréty, *Thomase S...* a *dr. Nikolu*, z nichž ani o jednom nevím vůbec nic (kromě toho, že Nikola se objeví ještě ve *Hře výjimečných*). Jo, a taky kostru kentaura; ta je tam ale jenom tak, aby se neřeklo. A když pak Mina s Allanem odjíždějí z Londýna, v jejich kupé visí reklama na letovis-

ko *Nutwood*. Také jedno místo, kde jsem nikdy nebyl – alespoň si na to nevzpomínám (pokud náhodou není totožné s farmou v *Ořeší*, v jejímž okolí se odehrává podstatná část Adamsovy *Daleké cesty za domovem*).

Čtvrtá kapitola. V první části je novým hrdinou chlapec jménem *Jimmy Grey*. V životě jsem o něm neslyšel, ale předpokládám, že svou vlastní veleponorku postaví v nějaké scifi ze třicátých let – člověk holt nemůže znát všechno. Pomatenec *Prendrick*, se kterým se setkali Mina s Allanem, je ovšem vpravdě román *Ostrov doktora Moreaua* (ale na to jste jistě přišli sami...).

Hospodu Na mýtince a paní Trachtovou by vysvětlovat bylo zbytečné, jenom se, až zase někdy potkám Viktora Janiše, nesmím zapomenout zeptat, co vlastně bylo v originále. Následná postelová scéna však obsahuje jeden překvapující detail: Mina sice (hlavně v prvním díle) vystupuje jako drsná sufražetka, ale kupodivu nosí korset. To je z její strany pozoruhodná nedůslednost; bojovné feministky přelomu století měly ke šněrovačkám stejně záporný vztah jako jejich americké následovnice v šedesátých letech k podprsenkám... Ale no nic, jděme dál.

Kapitola pátá: tady je konečně rasantnější odchylka od Wellsova vzoru. Rudé bílí, které zarostlo anglické řeky, je v původní verzi důsledkem nevyvedení „marsoformace“, nikoli záměrně vytvořenou zbraní. Hyde si opět zajde do musea, ale tentokrát nic moc – jenom jedna lebzajnička brodbingnagské- ho občana, a to už bylo v prvním díle taky... Pak zde máme zase jednu milostnou pasáž, mimochodem s malým omylem: Allan tu tvrdí, že Stella, dívka se spáleninou na krku, byla jeho druhou ženou. Není to pravda, *Allanovu ženu* od H. R. Haggarda jsem měl nedávno od Silvera půjčenou a jasně se tam praví, že si ji nabrkl hned v osmnácti na své vůbec první výpravě. Je potěšlivé, že ani veliký Moore není zcela dokonale.

Nicméně hned vzápětí přichází setkání s *doktorem Moreauem* a jeho zvířaty – a to je tradiční moorovský koncert. Napřed se objevují *medvěd, tygr, slon a jezevec*; první tři odhaduji na *Medvídku Pú* (ovšem bez záruky – a byl tam vůbec slon?), jezevec ale vypadá spíš na toho z *Žabákových dobrodružství* (též známých jako *Vítr ve vrbách*). Ze stejného zdroje dorazil samozřejmě i sám *pan Žabák* a jeho *červené autičko*... No a pak tu máme to velké panoráma. Takže zase zleva: *mops! Algy* jest mi nepovědomý; *prase v montérkách* – no, kdo nezná *Farmu zvířat*, má hodně co dohánět a radši ať vůbec nechodí k volbám; *žirafa s bolavým krkem* – starý dobrý *doktor Doolittle, of course*; *opičí gentleman s Illiadou* – no, mám dojem, že tenhle příběh zpracovalo víc lidí, nejsnáž ho ale najdete v *Pohádkách Wilhelma Hauffa***); *druhý pes víceméně totožný s prvním* – platí výše uvedené; *kocour s ohrnovačkami* – mám tohle vysvětlovat?; *stažený králik požírající slepici* – tak tohle opravdu nevím, je to ale bytost surrealistická málem Švankmajerovsky (a vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby to opravdu byl Švankmajer a jeho verze *Alenky* – již jsem sice kdysi viděl, leč rád a rychle zapomněl). Drobnou havěť, *myši, krysu a krtka*, pomíjím, ti se mohli vynořit ze stovek a stovek dětských knížek nejrozličnějšího původu...

Ovšem dáma s vějířem a husí hlavou, kterou jsem si nechal na konec, to je tuplovaná vychytávka. Když se pak Moreau s Minou v další kapitole loučí, mluví o tom, že za ním občas zajíždí synovec *Gustav*, který si jeho výtvary kreslí a nazývá je *Chimérami*; tady výjimečně nejde o postavu literární, nýbrž o slavného malíře Gustava Dorého. Kromě věhlasných ilustrací k bibli a Dantovi a Williamu Blakeovi a kdovičemu dalšímu udělal také cyklus alegorií, pojmenovaný – jak jinak – *Chiméry*, a tahle husí dáma je pečlivě obkreslená právě z z nich... A povšimněte si prosím, že laboratoř doktora Moreaua je v podzemí a má kulaté dveře; kdepak já jen už jsem tohle četl?

Tak, a je tu kapitola poslední čili šestá. Kromě zvýšené koncentrace reklam, jež, přiznávám, mi neříkají absolutně nic (s výjimkou automatu na Nestléovy čokolády), a onoho svrchu zmíněného rozhovoru o synovci Gustavovi, co se týče odkazů, vcelku nic moc. Zajímavě vypadá Moreauova hůl s labutí hlavou; je ovšem možné, že jde o pouhý typický dobový prvek, jako byla v prvním díle např. ta vydlabaná sloní noha...

Velké finále, kdy „Marťané“ konečně přijdou ke zničení, je ovšem čistě moorovské, tady Wellsovi odpovídá pouze krycí verše. Důležitá je ona nenápadná poznámka, že rotherhithský most (který sehrál poměrně významnou úlohu v prvním díle) byl vyhozen do povětří; vysvětluje, proč na pozdějších mapách Londýna mezi Rotherhithe a Wappingem žádný není (tedy dnes už možná ano, co já vím, ale v roce 1912 tam byl jenom tunel podzemní dráhy, to jsem si ověřil). Podivné je, že se Nemo chce vrátit k ženě a dítěti na Lincolnův ostrov; máme-li věřit Vernovi, nic z toho tou dobou už pár desítek let neexistovalo (Nemo a Nautilus nicméně rovněž ne, takže je to asi v pořádku). No a co se týče dámské komunity *Coradine*, kam se na poslední stránce ubírá Mina, o té nevím o nic víc než chudák opuštěný Allan...

Toť vše, leda snad kromě původní obálky třetího sešitu (za-se museum: *dělostřelecký klub z Vernovy Cesty na Měsíc, králik, kočka Šklíba, králik a karta-voják z Alenky, Aladinova lam-pa, čepec, plášť a košíček Červené karkulky, znovu Žabák a znovu přírodopzpytec Cave*; ostatní jsem neidentifikoval) a kromě *Hry výjimečných*. Tu rozpitvat by bylo na další dlouhé povídání, nehledě k tomu, že mi málem třetina reálií nic neříká. Prozradím vám ale pointu posledního polička: text po straně sice odkazuje na Haggardovu *Onu* (rozuměj: Ayeshu) a její omlazovací bazénky, ale to, co je tu nakresleno, je spirálová cesta, kterou padá do pekla *poutník Melmoth* v závěru stejnojmenného Maturinova gotického románu. Proto také dole ta výzva, abyste si s Melmothem zašli na oběd.

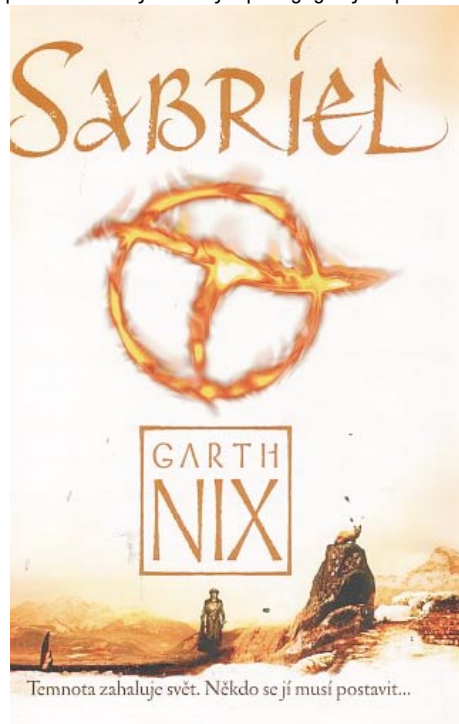
Poznámka:

*) Tzn. *Ubu králem a jiné hry a prózy*, A. Jarry, SNKLU 1961. Jiné české vydání – pokud vím – neexistuje.

) Chce to ovšem vydání, zahrnující i cyklus *Alexandrijský šejk a jeho otroci*, jinak si neškrtnete. **Leonard Medek

Temnota, do ktorej Harry nedovídi

Prvá časť trilógie temnej fantasy od austrálskeho autora nás zavedie do nanajvyšš ponurého sveta za veľkou stenou, kde sa to len hmýri duchmi a démonmi. Hlavná hrdinka, 18-ročná Sabriel je čerstvou absolventkou akadémie magických umení, v ktorej podľa narážok v úvodných kapitolách absolvovala dobrodružstvá nie nepodobné Harrymu. Jej príbeh však začína v okamihu, kedy by Harryho mal končiť – vykročení za múry školy, v rámci ktorých predsa len platia určité pravidlá, spravidla presiaknuté akým – takým pedagogickým optimizmom.

Život je však inom. Krajina za Veľkým múrom, v ktorej bol práve zahynul otec Sabriel, mocný Abhorsen, sa totiž nachádza v stave absolútneho úpadku. Ponurosť obrazov v štýle postkatastrofickej vízie je umocnená farchou zodpovednosti samotnej hrdinky, ktorá sa dozvedá, že pochádza z rodu ochrancov pred temnotou. Meno Abhorsen zároveň symbolizuje funkciu, význam ktorej je pre Sabriel nanajvyšš nejasný. Otec zomrel prískoro – a tak dievčina, vyzbrojená zvoncami na privolanie a uspatie démonov, a spravádzaná hovoriacim kocúrom s „diablom v tele“ a trocha malomyselným princom kráča v ústrety Neznámu, Tme a nebezpečiu. Nič nie je isté – depresia a nedôvera vládnu aj uprostred družiny, no napriek tomu...

Dojem z knižky znižujú nanajvyšš infantilné ilustrácie Marty Mackovej. Text bezpochyby dokáže zaujať – avšak určite nie vekovú kategóriu, ktorej by zmienené takmerkresby mohli byť určené.

Garth Nix, Sabriel, orig: Sabriel, Praha Triton 2004, preklad Milan Žáček 330 s, 299 Sk **Miloš Ferko/Fantázia**

Pekelná jízda

Když se řekne Frank Miller, vybaví se mnoha lidem Sin City. A když se řekne Sin City, jedná se o pop-artový komiks nejtěžšího kalibru. Pekelná jízda (Hell and back) – milostný příběh ze Sin City je zatím posledním grafickým románem, v němž hlavním hrdinou není žádný superhrdina, ale jedno zkažené, špinavé a hříšné město.

Millerovo Sin City je dějiště noirových detektivek se všemi atributy, které k nim patří. Nalezneme v nich spoustu doutníkového kouře, alkoholu, zbraní a krásných žen, pro které stojí za to umírat. A nebyl by to noir, kdyby epicentrem celého příběhu nebyla krásná žena. Bohužel je také žena největším úskalím Franka Millera. Jeho syžety jsou postaveny vždy velmi podobně, ne-li zcela stejně. Zjeví se žena, je jí ublíženo, muž, jenž se do ní během pár chvil zamiluje, je ochoten zahynout při její záchraně nebo pomstě.

Příběhy ze Sin City jsou komiksovými básněmi. Eposy novodobých reků, kteří se nebáli postavit tváří v tvář přesile a zlu. Přitom hrdiny často zastupují antihrdinové, lidé se šrámem na duši. Pro Millera bychom mohli vyčlenit i zvláštní kategorii – urbanistický romantismus.

Tento autor zatím nenapsal a nenakreslil jediný příběh, který by nebyl tak hluboký, že by se v něm čtenář málem neutopil. Miller vypráví příběhy o lidské vášni, která u něj má tisíce podob. Dokáže důvěryhodně vykreslit duše vyšinutých zvrhlíků i rytířů bez bázně a hany, nežných kvítků i bestii bez nejmenších skrupulí. Ale hlavně umí odkrýt nitro skutečných lidí.

K tomu mu pomáhá právě ono špinavé město. Bez nadsázky se dá říci, že právě Sin City, onen plivanec na tváři země, je nejdůležitější ze všech Millerových hrdinů. Město taví lidi do podivných podob, čest a ušlechtilost vyplouvá na povrch v místech, kde bychom je normálně nehledali ani omylem, a korupce bují v místech, kde bychom ji rozhodně čekali, a to v takovém měřítku, že se až nechce věřit.

Co se kresby týče, je zcela jedinečná a je rukopisem Franka Millera. Našlo se již mnoho kreslířů, kteří se snaží jeho styl kopírovat, ale nikomu se to nedaří tak dokonale. Jeho kresba je slavná pro znázornění perspektivy světlem a stínem. Millerova černobílá kresba dokáže znázornit odstíny světa lépe než jakékoli spektrum barev. Pokud se barva kdy objeví, jedná se o barvu jedinou, o leitmotiv užitý v jednotlivém opusu. Ale Pekelná jízda je částečně barevná. Poprvé. Jedná se o pasáž popisující halucinace hlavního hrdiny a zároveň o jakýsi manifest postmodernismu v Millerově díle. Zobrazuje zde formou náznaků celý komiksový i seriálový svět

posledních let, nalezneme zde obrazové citace od Star Treku až po Hellboye.

Co se stavby příběhu týče, je Pekelná jízda nejpropracovanější ze všech příběhů ze Sin City. U předchozích si mohl čtenář zvyknout na přímou linku, která se valila jako horská řeka na jaře, nestarala se o jemné finesy a brala vše kolem. Zde Miller užívá odlišný postup. Vůbec poprvé zapojuje do příběhu i vedlejší dějové linky, a příběh je proto komplexnější, než tomu bylo u dílů předchozích. Musíme se ale ptát, jestli právě ona dravost a neoblopnost nebyla tím, co čtenáře tolik fascinuje.

Máme tedy v ruce propracovaný příběh, do něhož autor vetknul všechno, co čtenáři na Sin City milují, ba ve větší míře než obvykle. Ale méně je někdy více a kvůli „nadupanosti“ se už do tohoto příběhu nevešly ony okamžiky, při kterých mrazí v zádech, ony scény, které udělaly ze Sin City kult.

Richard Klíčník / Reflex

Fanoušek Fan

1.

Fan dostal jednou nápad,
že moh by přestat chrápat
a sci-fi klub založil.
A že byl muž činu
u láhve ginu inu
Interkom rozložil.
V Manuálu našel Sílu
vzít krumpáč, dynamit a pilu
mimoto dobrou radu:
„Zajed' si na Poradu
a zkus Fandom vyhledat.“

Ref:

Ty jsi ten můj Fandom, který mám tak rád,
vždy ty mi stojíš za to duši tobě dát.
Nad tebe Fandome není,
jen ty si to moje, hařapařa, potěšení.
Fandom ten je teď' má rodina, otec, matička.

2.

Říkal, že by Pravdu kop,
přesto ho však nevykop,
neznal jak vypadá.
Když po desáté hlasoval,
stý formulář fasoval,
přešla ho nálada.
Vzal Škorpíkovi kytaru,
dal si nalejt whisky, brandy v baru
a poslední korunu tam investoval do rumu
a potom všem zazpíval.

Časem s vědou: Z milníků poznávání — astro-fyzikální březen

Popravě dalekohledem se na Saturn podíval pochopitelně Galileo (1610), který pak po svém zvyku anagramaticky napsal: „Pozoroval jsem, že nejvyšší (čili nejdálčenější tehdy známá) planeta je trojitá.“ Uši planety, jak je nazval, však považoval za měsíce.

Až počátkem 1655 se na Saturn zaměřil všestranný holandský učenec Christiaan Huygens s přístrojem poněkud lepším Galileova (zvětšení 50 oproti 30).

“Dne 25. března 1655, pozoruje Saturna svým dvanáctistupňovým hvězdařským dalekohledem, postřehl jsem vně uch neboli klepet hvězdy (míněna planeta) na západě ve vzdálenosti tří scrupul (1/18 úhlové minuty) malou hvězdu položenou téměř v rovině uch. Tuše, že by to dobře mohlo být těleso podobného druhu jako jsou čtyři měsíce Jupiterovy, poznamenal jsem vzájemné postavení Saturna a té malé hvězdy. Nemýlil jsem se: nazítří byla ze svého místa, i mohl jsem takto měřit v následujících dnech její odchylku v dané době.“

Z Huygensova díla De Saturni Luna očitujeme ještě (rovněž anagramaticky napsaný) úryvek: „Jest opásán tenkým prstencem, jenž s rovinou nikde nesouvisí a skloněn jest k ekliptice.“

Tak byly objeveny Saturnovy prstence a měsíc Titan.

Vroce 1896 objevil P. Zeeman „nevysvětlitelné“ štěpení spektrálních čar v magnetickém poli. Touto záhadou si lámal hlavu i Wolfgang Pauli. V březnu 1925 na to kápl: může za to pomyslná rotace (spin) elektronů v atomu! Pauli ji charakterizoval dalším (čtvrtým) kvantovým číslem, které může mít právě jen dvě (opačné) hodnoty. K tomu pak prohlásil, že všechny elektrony v atomu se musí lišit alespoň jedním kvantovým číslem. Vylučovací princip je na světě.

Drama, zahájené koncem r. 1938 objevem štěpení uranu, pokračuje. Ví se už, jak obrovská energie (asi 200 MeV na jedno jádro) se přitom uvolňuje, ví se i, že počet okamžitě emitovaných neutronů (2-3 na jedno jádro) umožňuje řetězovou reakci. V březnu 1940 pak kolektiv amerických vědců

posílá do Physical Review stať s touto hlavní myšlenkou: pomalými neutrony se štěpí pouze izotop ^{235}U (kterého je v přírodním uranu asi 0,7 %). Na scénu vstupuje problém separace izotopů.

Někdy během 1964 Arno Penzias a Robert Wilson z Bellových telefonních laboratoří v New Jersey dostali za úkol optimalizovat radiové spojení s balonovými telekomunikačními družicemi Echo. Součástí jejich úkolu bylo i testování k tomu potřebného citlivého detektoru mikrovl. I ukázalo se, že tento přístroj zachycuje jakýsi šum, který, jak odhalily všemožné prověrky, přichází neustále a ze všech směrů z vesmíru. U toho skončili.

V březnu 1965 však mladý teoretik James Peebles z nedaleké Princetonské univerzity přednáší o hypotetickém záření, které by mělo zaplňovat vesmír jako stále chladnoucí stopa po případném velkém třesku. O tom se od přítele dozvěděl Penzias a dal si společně s Wilsonem věci dohromady... Tak bylo objeveno reliktní záření vesmíru, patrně nejpádňější důkaz, že vesmír skutečně vznikl velkým třeskem.

Nepřilíš známý polský matematik Theodor Kaluza z univerzity ve východopruském Königsbergu přišel v roce 1919 s myšlenkou, že vesmír může mít víc než tři prostorové rozměry. Teoretičtí fyzikové kolem této myšlenky dlouho chodili jako kolem horké kaše, hlavně proto, že to představovalo velmi složitý matematický problém. Až v polovině 70. let se tím pár odvážlivců začalo zabývat – a zrodila se první teorie strun. Zásadní problémy však zůstávaly nepřekonatelné. Až na „strunové konferenci“ v březnu 1995 na Jihokaliifornské univerzitě vystupuje teoretik Edward Witten s přednáškou, řečeno s jedním jeho kolegou, „která zažehla druhou superstrunovou revoluci“.

Od té doby struny „jedou“ a vědci nedočkavě čekají na nový supercollider v CERNu, který by po otevření 2007 už mohl – snad – ty největší rozměry strun odhalit... **František Houdek**

Gateway Day – deň plný SF,

může zažít každý, kto v nedelu, 8. mája zavíta do Budapešti na IV. Gateway Day, ďalšie zo stretnutí priateľov vedeckej fantastiky. Stretnutie sa tentokrát spája s príležitosťou III. dielu Star Wars mimo iného aj tým, že prominentným hosťom tohto stretnutia bude **Jeremy Bulloch**. Pre fanúšikov iste netreba prezradíť, že tento herec v 5. a 6. diele série sformoval postavu Boba Fetta. Snáď ale bude pre niekoho novinkou, že Jeremy Bulloch dostal úlohu aj v treťom pokračovaní ságy, vo filme *Sithova pomsta*, ktorý film bude mať premiéru 19. mája.

Miestom stretnutia je tentokrát budova E Millenárneho Parku (2. obvod) a v programe sa budú striedať: divadelné predstavenie, koncert a prednášky. Medzi pozvanými je aj anglický spisovateľ **Ian Watson**, ktorý mimo iného prispel aj k vzniku filmu AI – Umelá inteligencia. Návštevníkov ďalej čakajú spoločenské hry, kvíz, zberateľské hry, či dráčikári. Zároveň na mo-

nitoroch si bude možné pozrieť videá anime music, filmové trailery, reklamné paródie na Star Trek. Hlavne pre milovníkov Star Wars tu budú aj výstava relikvií tejto ságy, ktorú zozbierali fanúšikovia. Samozrejme, že na stretnutí budú prítomní aj zástupcovia maďarských SF klubov a vydavateľstiev, ako aj spisovateľa SF.

Ďalšou zvláštnosťou bude premiéra 70 minútového SF filmu s názvom *Second Strike*, ktorý vytvorili maďarskí fanúšikovia Star Wars. Samotný film jeho tvorcovia začali nakrúcať už pred dvoma rokmi a skoro každý jeho obrázok digitálne spracovali. Vo filme bude možné zhladať verné kópie masiek a kostýmov. Samotný dej filmu sa odohráva dva roky po udalostiach, ktoré zachytáva prvý film série Star Wars.

Program stretnutia začína ráno o desiatej a končí večer o desiatej. Bližšie o samotnom mieste stretnutí, ako aj o hosťoch, možnostiach registrácie sa môžete dozvedieť na dvojjazyčnej stránke <http://www.atjaronap.hu>. **NIC**

DOGMA

Turecký SF film

Ukázalo se, že ne každý z obou mých věrných čtenářů postřehl, že řeč na tomto místě bývá nejen o kinofilmech, ale také o snímcích, které jdou rovnou a výhradně na DVD. Připouštím, nedělal jsem v nich viditelný rozdíl, protože filmy přicházející na stříbrnou placku obvykle ještě dobíhají v místním kině v Horní Planě a je jedno, před jakou formou filmu budete varováni či naopak na ni upozorněni, když se to stane včas. Navíc jsem nucen přiznat, že s přibývajícím počtem nevychovců v kinech a mojí narůstající sociopatií budou DVD snímky převažovat nad těmi, které se rozhodnu zhlédnout v kinech. Doma mám klid, těžké závěsy a chroustání jen tolik, kolik se rozhodnu vyrobít sám. A jednou, až zbohatnu, si postavím vlastní multikino, na dveře pověším ceduli „Veřejnosti vstup zakázán!“ a budu se sám v prázdném, tichém sále dívat na film a budu strašně spokojený (no dobře, tak u toho budu držet Bí za ruku a budu ještě spokojenější). A to je dogma čísla.

BOUŘLIVÁ 20. LÉTA – snadno zhlédnutelná a snadno zapomenutelná gangsterka, ve které je Humphrey Bogart ještě příliš mladý, aby mohl být dostatečně zajímavý.

MICROCOSMOS – v životě bych neřekl, že čumět na hmyz v trávě může být taková zábava, ale je. Perfektní detailní záběry právem sklidily úspěch napříč zeměkouli a na DVD k nám přiharcovaly s luxusním zvukem.

SEVER PROTI JIHU – pokud o tom vaše matka mluvila jako o romantice, nevěřte jí. Je to snesitelné, je to koukatelné a dokonce celkem zábavné, a v DVD podobě to má luxusní čtyřdiskovou podobu.

TANEC V MODRÉM POKUŠENÍ – pohodová story ze strip-klubu, ve které má Daryl Hannah příjemnou roli blboučké blondýnky toužící po dítěti.

ZLATÁ ČÍŠE – zoufale vznešená historická nuda, nuda a ještě jednou nuda.

Filip Gotfrid

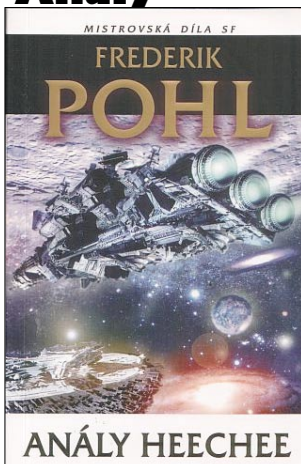
Frederik Pohl: Anály Heechee

Závěrečný díl čtyřdílné epeje o setkání lidské rasy a tajemných Heechee a o jejich boji se společným nepřítelem z propastných hlubin času.

Knihu, vlastně knihy vydává Laser ve své sličné edici *Mistrovská díla SF*.

V téže edici již vyšla *Hudba krve* od Grega Beara a ještě se můžeme těšit na doplněk k Pohlovi cyklu *Výlet na Gateway*, jeho (a Kornbluthovy) slavné *Obchodníky s vesmírem* a třeba na Lomova *Nepřemožitelného*.

Frederik Pohl: *Anály Heechee, Laser 2005, 209 Kč*

Na Pragocon přinesl Mipix pravý turecký SF film. Jmenoval se *Dünyayi kurtaran adam* (Muž, který zachránil Zemi) a byl z roku 1982. Musím přiznat, že exotickým dojmem překonal dokonce i indický velkofilm, který přinesl na poslední Parcon Jarďa Olša. Tohle byl zřejmě vážně míněný umělecký pokus, v němž byly prakticky všechny kosmické scény vystříhány z Hvězdných válek (nebo z nějaké hry na toto téma – vzhledem ke kvalitě kopie neumím rozhodnout mezi těmito možnostmi). V prvních minutách filmu jsem si dokonce nebyl jist, zda to není nějaká Mipixova recese, kterou spáchal za minulý víkend. Ne, přítelé! Byl to seriózní film, který využíval záběry ze SW a nějakých dokumentárních filmů a hudbu z Indiana Jonese (možná i jinou, ale Indy vedl).

Děj byl taky zajímavý: Země byla při jaderné válce roztržštěna na tisíc kousků, na nichž ještě živoří lidstvo. Nepřátelé z vnějšku se je snaží zlikvidovat, ale narážejí na jakousi hradbu vybudovanou s pomocí lidské mysli. Zlý kouzelník ovládající jeden ze střípků původní Země zničí dvě z lidských lodí a jejich piloty zajme na svém světě. Chce ovládnout jejich mozky, tak rozluštit tajemství ochranné bariéry a Zemi zničit.

Oba frajeři se mu ale brání. Jeden z nich sice zahyne, ale druhému se podaří kouzelníka zabit a budoucnost Země je zajištěna. (Nepochopil jsem, co to chtěl vlastně zlý kouzelník zničit, když Země byla ještě před započatím děje filmu roztržštěna na tisíc kousků.)

Nechci urážet tvůrce filmu, kterým musel dát dost práce. Dnes by jej ale zřejmě celkem snadno dokázala realizovat parta cvoků s použitím počítačového střihu a pár kazet z půjčovny. Důležitou podmínkou by ovšem bylo naprosto ignorovat copyright. O něčem takovém, jako je ochrana autorských práv, zřejmě autoři filmu nikdy neslyšeli.

Zní to neuvěřitelně, ale diváci se výborně bavili. Někteří řvali až hystericky směchy, když byl k ilustraci naprosto protichůdných prohlášení krátce po sobě použit stejný záběr ze SW. Pokud ovšem máte z mého nesouvislého hodnocení dojem, že ve filmu nebylo nic původního, mýlíte se. Nikdy jsem ještě neviděl, aby hlavní hrdina usekl úderem malíkovou hranou protivníkovi jednu ruku, pak druhou a pak ho tou rukou (s drápy) probodl! Záběry, kdy hrdina karatistickým kopem humanoidního emzáka opičího typu prokopl skrz naskrz, se několikrát opakovaly. Ale za špicu považuji moment, kdy hrdina chytil meč útočícího emzáka do zubů a pak úderem karate přerazil jeho čepel před i za svým obličejem – tohle česká komora stomatologických lékařů jistě nedoporučuje! Takže záběr, kdy padoucha hrdina zlikviduje tím, že po něm kopne asi pultunový balvan, pobavila, ale nijak zvlášť nešokovala.

A teď nějaký závěr. Rozhodně si netroufnu říci, že tenthle film musíte vidět. Ale kdo viděl, nezapomene!

Slávek Švachouček

Výsledky prvního kola Akademie SF, F a hororu za rok 2004

Nejlepší SF

Asher, Neal: Stahovač (Polaris)
 Bear, Greg: Hudba krve (Laser-books)
 Miéville, China: Jizva (Laser-books)
 Reynolds, Alastair: Kaldera 1 a 2 (Triton)
 Vinge, Vernor: Hlubina na nebi (Fantom Print)

Nejlepší fantasy

Barker, Clive: Abarat (BB art)
 Miéville, China: Jizva (Laser-books)
 Pratchett, Terry: Svobodnej národ (Talpress)
 Rowlingová, Joanne K.: Harry Potter a Fénixův řád (Albatros)
 Sapkowski, Andrzej: Narrenturm (Leonardo)

Nejlepší editor/redaktor

Holan, Petr „Pagi“
 Němec, Tomáš
 Šebestová, Helena

Nejlepší překladatel

Kantůrek, Jan
 Kotrle, Petr
 Oščádalovi, Jana a Jan „Jam“
 Weigel, Pavel
 Žáček, Milan

Nejlepší nakladatelství

Laser-books
 Polaris
 Straky na vrbě
 Talpress
 Triton

Nejlepší (domácí) výtvarník

Fibiger, Milan
 Krásný, Jan Patrik
 Kučerovský, Tomáš
 Šouflová, Jana
 Zhouf, Martin

Nejlepší časopis

Ikarie
 Interkom
 Pevnost

Nejlepší antologie

Čas psanců (sest. O. Jireš) (Triton)
 Krypta a draci (sest. P. Haining) (Talpress)
 Mlok: Sběrka vítězných prací Ceny Karla Čapka za rok 2004 (sest. M. Koutný) (Cena Karla Čapka)
 Nebezpečné vize (sest. H. Ellison) (Laser-books)
 Punk fiction (sest. A. K. K. Kudláč) (Mladá fronta)

Nejlepší původní česká nebo slovenská kniha

Medek, Leonard: Dobrodruh (Straky na vrbě)
 Mostecký, Jaroslav: Útesy křiku (Klub J. Vernea)
 Procházka, Jiří W.: Totální ztráta rozměru (Millenium Publishing)
 Žamboch, Miroslav: Líheň 1 – Smrt zrozená v Praze (Wolf publishing)
 Žamboch, Miroslav: Na křídlech tornáda (Klub J. Vernea)

Nejlepší horor

Barker, Clive: Utkaný svět (Laser-books)
 King, Stephen: Dolanův cadillac (Beta-Dobrovský)
 King, Stephen: Vlci z Cally (Beta-Dobrovský)
 Lumley, Brian: Nekroskop VIII – Války o krev (Polaris)
 Suzuki, Kodži: Kruh (Knižní klub)

Nejlepší překladová povídková sbírka

Asimov, Isaac: Robohistorie 1 a 2 (Triton)
 Pilipiuk, Andrzej: Záhada Kuby Rozparovače (Laser-books)
 Sheckley, Robert: Lístek na Tranai (Polaris)
 Sturgeon, Theodore: Bůh v zahradě a jiné vize (Epocha)
 Tiptree, jr., James: Teplé světy a tak podobně (Triton)

Nejlepší neangloamerický překlad

Pilipiuk, Andrzej: Záhada Kuby Rozparovače (Laser-books)
 Sapkowski, Andrzej: Narrenturm (Leonardo)

(Leonardo)
 Ziemiński, Andrzej: Achája (Laser-books)

Nejlepší teoretický text

Adamovič, Ivan: Cestami fantastického pohraničí (Ikaria 4)
 Šust, Martin: Moderní space opera (Pevnost 12)
 Šust, Martin: New Weird (Pevnost 5, 10)

Nadějný nováček /počín roku/ zvláštní cena

Hartman, David a Němec, Tomáš za vzestup úrovně časopisu Pevnost
 Laser-books za vydání antologie Nebezpečné vize
 Vrbenská, Františka za seriál článků v Ikarii

Cena za dlouholetou práci pro SF

Herec, Ondřej
 Podaný, Richard
 Velinský, Jaroslav

ČS FANDOM PARCON 2005

1.-3. 7. Chotěboř

Nejprestižnější setkání českých a slovenských fanoušků bude zahajovat Festival Fantazie v Chotěboři.

Z programu: Fantasy show s vyhlášením výsledků literární soutěže O nejlepší fantasy, vyhlášení Ceny Karla Čapka a cen Československého Fandomu, zeměplošské divadelní představení Maškaráda. Hlavní sobotní program Parconu je věnován slovanské fantasii s projekcí nových ruských filmů a besedou s ruským režisérem, nedělní Julesu Verneovi s přednáškou Ondřeje Neffa. FutureCon s řadou přednášek a TV dokumentů.

www.festivalfantazie.cz/parcon

1.-10. 7. Chotěboř

Tradiční fantastická dovolená! Využijte pracovního volna v úterý a středu. Při přihlášení a zaplacení do 31. 5. **výrazné slevy!**

Fantasy a historie: Harry Potter (3.7.) s projekcí všech filmů, přednáškami a soutěží; Pán Prstenů (4.-6.7.) spojený se soutěžním šermířským festivalem a projekcí rozšířených verzí; Xena & Čarodějky a další fantasy seriály (7.-8.7.); Egypt (5.7.) například s přednáškami Tutanchamon, Zlaté poklady a s projekcí filmů a dokumentů; Vikingové s projekcí málo známých filmů, ukázkami ze života Vikingů a spisovatelem Jaroslavem Mosteckým, ...

Science-fiction: Gatecon - (Egypt 5.7., Stargate 6.-10.7.), Star Trek con (3.-7.7.) mj. s divadlem, Star Wars con (1.-4.7.) s kinoprojekcí Epizody III.

Dále tradiční FutureCon, Jurský park zaměřený na Plutonii, Ztracený svět apod., Trpaslicon, BattleStar Galactica a Babylon 5, Batman, nové SF seriály, ...

Military: Jatkon (8.-9.7.) věnovaný moderním zbraním, boji proti terorismu, válečným filmům a bojovým scénám ve SF&F.

ErotiCon

proběhne 9. dubna od 10 do 22 h, v klubu Prosek (zvaném též Kocour, Jablonecká 322, Praha 9).

Info: <http://eroticon.desperates.net>

Přednášející: Františka Vrbenská, Ivana Kuglerová, Martin D. Antonín, Míla Linc, Vladimír Němec, Zdeněk Rampas, Michal A. Valášek a další.

Těšit se můžete též na erotickou divadelní pohádku, workshop aktů, přehlídku bodypaintingu, břišní tance, bohatou tombolu a na závěr koncert Hakka Muggies.

Irisa

Horor: (6.-10.7.) - Blade, Buffy, Dracula a upíří vůbec, program serveru Studna.net, vyhlášení výsledků soutěže Ježíšku, já chci plamenomet, křest knihy Jenny Nowak, beseda s Vladem Taupešem, ...

Speciální: divadelní představení gymnazistů Chotěboř, šermířská divadelní představení, Star Trek divadlo a další divadla, Rockový FF s nejméně 5 skupinami, výstava obrazů, volba Miss Avalcon, Ples Fantazie s tombolou, hudební skupinou, přehlídkou kostýmů, ...

Sport: fotbalový turnaj o pohár, fotbalový turnaj, 6 padů Dance Dance Revolution, airsoft, turnaj v pétanque, možnost půjčení kol, ...

Filmý: Soutěž amatérských SF&F&H filmů „Bez bázně a svědomí“. Filmy Úžasňákoví, Resident Evil: Apokalypsa, 2046, Alexander Veliký, Hellboy, Roboti, Svět zítřka, Král Artuš, Blade: Trinity, Já, robot, Sin City, Star Wars: Epizoda III., Batman begins, Úsvit mrtvých, Válka světů a desítky dalších filmů, seriálů a TV dokumentů v kině a sálech s nejméně 2,8 m širokým oplatnem, dva sály se zvukem 5+1!

Hry: Několik nových RPG včetně turnajů a přednášek! Stolní a keretní hry Albi a Corfix (Carcassonne, Bang!, Osadníci a Námorníci z Katanu, Města a rytíři a řada novinek). Počítačová herna s více než 50 PC (Warcraft III. FT, Half-life: CS2, Starcraft BW, Unreal Tournament 2004, Doom 3, SW: Battlefront, SW: Jedi Academy, ...). 2 turnaje v Magic the Gathering.

Vstupenky, ubytování (5 cenových kategorií) i stravování lze přihlásit i na jednotlivé dny. **130,- až 90,- Kč na den!** Doprava z Prahy (Černý most) 1.7. a 6.7. v 18 hodin.

www.festivalfantazie.cz

Fantázia 33

„Všetchno na Mars!“ spieval pred vyše dvadsiatimi rokmi český spevák Dalibor Janda a malo sa to udiat práve v roku 2005. Mars sa síce nekoná, Jandovi to však nedá spať a vraj chystá sci-fi muzikál s rovnakým názvom. Tento projekt je však zatiaľ neistý na rozdiel od už istého projektu výstavy geniálneho a všestraného umelca, stvoriteľa pojmu biomechanoid a tvorca Votrelca, najznámejšej príšery vo filmových dejinách. Áno, reč je o H. R. Gigerovi, ktorý v apríli tohto roku zavíta do Prahy, aby tu otvoril výstavu pokrývajúcu všetky obdobia svojej tvorby od prvých kresieb až po dnešné dizajny. Magazín Fantázia bude pri tom a už dnes ponúka v práve vyjdenom čísle 33 exkluzívny rozhovor s touto kontroverznou osobnosťou – po prvýkrát poskytnutý priamo slovenskému médiu. Kto je H.R.Giger, čo ho v živote ovplyvnilo, alebo čo on považuje za skutočné umenie – to všetko sa dozviete v najnovšej Fantázii a samozrejme si môžete pozrieť aj fotografie z H. R. Giger múzea a Giger baru vo švajčiarskom meste Gruyères.

Fantázia sa tentokrát vyfarbila, na nových farebných stranách časopisu nahliadnete bulvárnym okom do slovenskej fantastiky, okom výtvarníčky Martiny Pilcerovej si pozriete najväčšie a najdôležitejšie svetové stretnutie fanúšikov fantastiky – Comic Con v San Diegu s účasťou neuveriteľných 90 tisíc ľudí a okom publicistu Juraja Malíčka si zasa posvietite na desať najlepších a päť najhorších filmov podľa komiksov.

Ivan Al'akša